

KURT BRAND

V hvězdné džungli

Knihovnička Perry Rhodan 170

Přeložil František Fabián

„Jsou věci mezi nebem a zemí," žertoval Bully, když se u Perryho Rhodana pohodlně usadil. „Ty v civilu, Atlan v civilu, a já taky. Není to důvod k oslavě?"

Perry Rhodan a Arkonidan se po sobě nenápadně podívali. Když tlust'och dělal takovéhle narážky, obvykle neměl chuť pracovat. Podle toho, jak se teď rozhlížel po vhodné skleničce, bylo vidět, co si od příjemného večera u Perryho Rhodana slibuje.

„Napoleon je v domácím baru, tlust'ochu," informoval ho Rhodan. Bully se užasle podíval na něj i na Allana. „Ty ho dobrovolně nabízíš? Znamená to snad, že se vy dva napijete taky?"

Kdybys pil sám, mohl bys přebírat, Bully,“ ušklíbl se Perry.

Reginald Bull zamumlal něco nesrozumitelného. Postavil další dvě skleničky na nízký kulatý stůl, který stál mezi nimi, s hekáním se zvedl a šel k domácímu baru. Vrátil se s

nenácatou lahví. Perry a Atlan na něm viděli, s jakým potěšením nalévá svůj oblíbený nápoj.

Než se napil, zahřívá chvíli koňakovou sklenku v dlaních a pak nasál vůni nápoje. Perrymu se živě vybavil jeden večer v roce 1971, kdy týden před odletem na Měsíc zašli ve třech do jednoho lokálu.

Tehdejší kapitán Reginald Bull stejnými pohyby zahřívá a očichával koňak. Teprve když jich vypili několik, začal být hovorný. Jeden jeho výrok si Perry Rhodan pamatoval dodnes: Hvězdy budou patřit nám!

Třetí z jejich společnosti, kapitán Clark Flipper, se tomu hlučně smál. Bully tehdy úsečně dodal: Jenom tomu musíme věřit!

Bully si na tehdejší večer vzpomněl také. „Perry, vzpomínáš ještě, jak jsme kolikrát celou noc báječně diskutovali až do rána, mluvili o hvězdách a co všechno nás tam asi čeká? To všechno už bylo před dvěma sty padesáti roky! Tenkrát, když jsme měli jako první lidé letět na Měsíc. To by člověk nevěřil, že je to tak dávno. A taky je k nevíře, že jsme pořád ještě neodkryli všechny základy hvězd." Při

řeči si znovu nalil a zvolal: „Ať: slouží, přátelé, a na hvězdy!“ Perry a Atlan si s ním připili. Arkonidan se tvářil udiveně, takhle Bullyho neznal, ale Perry se na něj usmál a naznačil mu, aby tlouštíka nevytrhoval z jeho nálady.

Z příjemné pohody je však vyrušilo něco jiného. Ohlásila se velká radiová stanice Terranie. Obrazovka v rohu místnosti ožila, ukázala se na ní energická tvář mladého muže. Na své vlastní obrazovce mladík viděl, že šéf má návštěvu. Odkášlal si. „Pane, právě jsme přijali hypersymbolovou zprávu z planety Tombstone. Podle denního rozkazu z 1. července vás mám o jejím obsahu ihned informovat. Mohu ji předat, pane?“

„Prosím!“ řekl stručně Rhodan.

„Ano, pane. Zní takto: Velký administrátor Rhodan. Žádáme ihned přepravu tří jedinců našeho druhu. Mluvčí Oof. - To je všechno, pane.“

„Děkuji. Vypněte!“ Rhodan se podíval na své přátele. „Docela nečekané to není. Zpráva, experta Leydena nás na to připravila. Překvapuje mě jen to, že žádost o přepravu přišla tak brzy. Budu se o to musejí hned postarat.“

„Nestačilo by to zítra, Perry?“ zeptal se Arkonidan a Bully souhlasně kýval.

„To by nestačilo. Právě vůči červounům si to nemůžeme dovolit. Zavázali jsme se smlouvou, že pošleme lodě na Tombstone hned, jakmile červouni dozrají ke kladení vajíček. Že je přepravíme na neobydlené planety s kyslíkem. V tom je smysl smlouvy. Nevěřím, že by tenhle druh měl pochopení pro nějakou nedbalost z naší strany. Je mi líto, že náš příjemný večer tak rychle končí.“

„Vždyť to můžeš zařídit odtud přes ústřednu,“ navrhl Bully. Rhodan zavrtěl hlavou. „Radši ne. Až se u nás přeprava červounů zaběhne a červouni nám začnou bez výhrad důvěřovat, půjde už jenom o rutinu. O tenhle první případ bych se chtěl postarat sám. Nějak z toho nemám dobrý pocit.“

„Co by se mohlo stát?“ namítal Bully. „Rozvézt tři červouny na tři neobydlené planety s kyslíkem, vysadit je tam a popřát jim mnoho zdaru, to přece není problém, Perry. Smím ti ještě nalít koňak?“

„Už ne, tlustóchu. Musím jít. Samozřejmě tu můžete posedět a počkat, až se vrátím.“ Bully vstal. „Díky Perry, ale to bych si netroufl. Vždyť tě znám. Jen co si sedneš za psací stůl, na nás dva zapomeň.“ Taky Atlan se přidal. „Škoda, vypadalo to po mnoha

měsících na pěkný večer." „To ano." Víc k tomu Rhodan neřekl. Major Faro Urgina velel křižníku Kostana. Lod' vyšla z loděnice teprve před několika měsíci a byla jednou z nejmodernějších kosmických lodí. Posádka v síle 150 mužů byla během jednoho měsíce vyškolená a obeznámila se se svou lodí. Pak dostali krátkou dovolenou. Kostana byla zařazena do flotily impéria na hranice již známých úseků Mléčné dráhy a občas jí byl svěřen úkol sledovat pohyby flotily Bluesanů. Při každém úkolu pro ni platil příkaz vyhýbat se přímému střetnutí s molkexovými loděmi Bluesanů. Major Fargo Urgina pocházel ze soustavy Bell-09. Byl tajně hrdý na to, že není k rozeznání od Pozemšťana. Tato hrdost postupem času přerostla až v ješitnost, které si Urgina sám nebyl vědom. Kolonistům narozeným v soustavě Bell-09 se přičítala velká citlivost. Pokud jde o krásu, moc dobře nedopadli. Většinou byli vysocí přes dva metry, nápadně hubení a mívali nohy do X. Dovedli se rychle rozzuřit a v afektu prováděli věci, které si později sami neuměli vysvětlit.

Flotila z těchto důvodů nerada brala do služby rodáky z Bell-09. Podrobovala je zvláště přísným zkouškám. Faro Urgina ve všech obstál a ve třiceti letech se stal velitelem lehkého-křižníku. Před dvěma hodinami předal major Urgina velení na Kostaně kapitánu Clarku Yakovi, jedenatřicetiletému Pozemšťanovi. Když měl být před několika měsíci křižník Kostana uveden do provozu, počítal kapitán Yak s povýšením a už se viděl v roli velitele supermoderní lodi. Ale nic z toho nebylo, a mladý muž se celé týdny hněval. Časem ale uznal, že Faro Urgina má více zkušeností než on. Potom se ti dva podivuhodně shodli a sehráli, takže Yak si už jen vzácně vzpomněl na svoje zklamání.

Kapitán Yak právě prováděl běžnou kontrolu u radistů, když na něj zavolal desátník od příjmu: „Pane, Terrania volá loď!" To bylo zcela mimořádné. „Nemýlíte se?" zeptal se Yak. Desátník ani neodpověděl. „Pane, šéf osobně! Velký administrátor Rhodan!"

Rhodanův obličej se ukázal na obrazovce. Kapitán Yak se předpisově ohlásil. Rhodanovy šedé oči na něm klidně spočinuly. „Velitelem lodi je major Urgina, že?"

„Ano, pane."

„Spojte mě s ním, kapitáne."

Desátník přepnul spojení k majorovi. Velitel tvrdě spal, když v jeho

kabině zařinčel poplach.

„Majore, naléhavě! Chce s vámi mluvit Velký administrátor Rhodan!“

Urgina si nejdřív pomyslel, že je to špatný vtip. Ještě si uhlazoval vlasy, když se na obrazovce v jeho kabině ukázala Rhodanova tvář. „To je v pořádku, majore. Vrchní velitelství flotily mi vyčlenilo Kostanu pro zvláštní úkol.-Poletíte na planetu Tombstone, naložíte tam tři červouny a hned zase odstartujete. Na Tombstone vás v žádném případě nesmějí vidět molkegové lodi. Jak to dokážete, to už je na vás. Vaše poslání je velmi významné. Červouny vysadíte na třech různých planetách.s kyslíkem. Jejich souřadnice dostanete, až odstartujete z Tombstone. Nebude to dál než deset tisíc světelných let. Nezapomínejte, že Tombstone v nepravidelných intervalech kontrolují Bluesané. Chcete se na něco zeptat?“

„Ano, pane. Kterým směrem máme zamířit po startu z Tombstone?“

„Směrem ke středu Mléčné dráhy. Ještě jednou, majore: mnoho záleží na tom, aby transport červounů proběhl bez závad.

Podrobnosti o červounech najdete ve vašem palubním počítači. To je vše, majore. Končím.“

Obrazovka potemněla. Teprve teď přehlédl major Urgina svůj zevnějšek. S rozepjatým kabátkem pyžama moc úpravně nevypadal. Ale když to nevdalo šéfovi, jemu to mohlo být jedno. O chvílku později stál pod sprchou. Už za pět minut šel do centrály.

Hned vyhlásil poplach pro celou loď. Zatímco muži spěchali na své stanoviště, vyhledal v paměti počítače všechno, co bylo známo o červounech. Pak dostali práci technici. Na jednom poschodí odstraňovali dělicí přepážky a všechno vyklízeli, aby tu bylo místo pro ubytování tří Červounů. Čtyři odborníci přezkoušeli palubní symbolový transformer, aby bylo možné se s obrovskými pasažéry dorozumět. Palubní inpotronika už vypočetla a určila kurz k Tombstone. Zrychlením, které dosáhlo až 720 km za vteřinu, se Kostana odpoutala od svazu kosmických lodí. Pak dostala třetina posádky volno a vrátila se do ubikací. Ostatní zůstali na svých stanovištích. Kosmická loď mezitím dosáhla rychlosti potřebné k přechodu do lineárního prostoru.

Let na Tombstone už nebyl cestou do neznáma. Křižník Terrania před nimi tuto oblast zmapoval. V centrále Kostany mnoho práce nebylo. Loď zvyšovala v meziprostoru svou nadsvětelnou rychlost. Major Faro Urgina znovu předal velení kapitánu Clarkovi a vrátil se

do své kabiny, aby pokračoval V přerušeném spánku.

<A>

Silný hypervysílač z Terranie hledal výzkumné lodě typu Explorer, které se právě nalézaly ve vymezeném úseku Mléčné dráhy.

Ozval se Explorer-5207, jehož velitel převzal hovor i pro Explorer-6955. Plukovník Beto Hiese viděl na obrazovce jasně tvář svého šéfa, i když byl od Země vzdálen více než čtyřicet pět tisíc světelných let,

„Plukovníku, vaše dva Explorery prozkoumají prostor za Leydenovou soustavou, směrem ke středu Mléčné dráhy. Najdete tři neobydlené planety, na nichž je kyslík a snesitelná teplota. Je to nanejvýš důležitý úkol, všechno ostatní musí počkat. Na těch třech planetách vysadí křižník Kostana po jednom červounovi. Obsah dohody s červouny na Tombstone znáte, řiďte se podle toho. Jde o to, aby k nám červouni měli důvěru. Také se o naši dohodě za žádnou cenu nesmějí dozvědět Bluesané. Konec.”

Když obrazovka potměněla, pokusil se Rhodan interním spojením vyhledat Bullyho a Atlana.

Ozval se mu Bully. „Čekal jsem, že mě zavoláš, Perry.”

„Jenom ti chci říct, že mám ještě práci..Kde je Atlan?”

„Ten už je na palubě své vlajkové lodi. Možná už odstartovali. Chtěl jsi mu něco důležitého?”

„Vlastně ani nevím, jak moc je to důležité. Chtěl jsem ho poprosit, aby dohlédl na styk mezi Kostanou a dvěma Explorery.”

„Co mají výzkumné lodě společného s Kostanou?”

„Major Urgina na Kostaně ještě neví, kam má zavést ty tři červouny. Explorery mu najdou vhodné planety.”

„Propána. Perry, copak nemáme dost neobydlených planet s kyslíkem?”

„Tlust'ochu, jde mi o to, aby to bylo mimo oblast navštěvovanou Bluesany. Radil jsem se s Nathanem a inpotronika vymezila poměrně bezpečný prostor v oblasti asi deseti tisíc kilometrů od Leydenovy soustavy směrem ke středu Mléčné dráhy. A v téhle oblasti zatím žádnou planetu s kyslíkem neznáme. Je ti to už jasné, tlust'ochu?”

„To víš že jo, Perry.” Bully se tvářil mírně nespokojeně. „Ale proč toho s červouny tolik naděláme? Bluesani stejně brzy zjistí, že nějak moc často létáme na Tombstone, a konflikt bude tady.”

„Záleží na tom, co je to brzy. Jestli to vydrží ještě deset let, stanou se

zatím z červounů naši věrní spojenci. A o to mi jde. Snad se našim lodím povede nějaký čas navštěvovat Tombstone nepozorovaně. Co kroutíš hlavou, Bully?"

Bully se pořád ještě pohodlně rozvaloval ve své židli a na stole před ním stála 'Sklenice minerálky. Teď se narovnal a zeptal se: „Perry, nezatajuješ mi něco?" Znal svého přítele líp než kdo jiný. Perry Rhodan se pousmál.

„Jsem trochu neklidný, Bully. Mám pocit, že se při odvozu červounů něco nepovede."

„Ty přece netrpíš na předtuchy!"

„Myslím, že to ani předtucha není, tlust'ochu. Prostě jsem neklidný.

No, nechme to. Zkusím zastihnout Atlana na vlajkové lodi.

Blahopřeju ti k tomu, že ses dal na minerálku."

V té chvíli uviděl Rhodan vedle Bullyho špičatou hlavu myšoba Guckyho. Co mu to ukazuje? Gucky držel v ruce láhev koňaku Napoleon, která byla z poloviny prázdná! Zapískal: „Perry, opravdu si myslíš, že by tlust'och pil minerálku? Tu sklenici má na stole jen proto, že jsme čekali, kdy zavoláš!"

„Bud' zticha, Gucky!" okřikoval ho Bully.

Myšob se nedal. „Tlust'och našel báječný zdroj koňaku, Perry.

Tenhle koňak tam získal mimořádně lacino."

•„Tak moment!" řekl Rhodan a šel nahlédnout do svého domácího baru. Láhev, kterou předtím načínali, zmizela. „No počkej!" ušklíbl se. Už znal Bullyho levný zdroj!

Vypnul obrazovku a vrátil se ke svým problémům. Musí zavolat Atlana!

Pod Kostanou se pomalu otáčela planeta Tombstone se svými čtyřmi pevninami. Major Faro Urgina přistál na malé volné ploše a trhl sebou, když se na kraji lesa objevily stovky červounů. Oof se ozval prostřednictvím symbolového transformeru.

„Zdravíme naše přátele a jsme rádi, že plníte svůj slib. Tri z nás tady čekají, až je odvezete tam, kde splní svůj úkol a postarají se o rozmnožení našeho druhu."

Faro Urgina se podíval na velkou panoramatickou obrazovku v řídicím centru, která ukazovala zástupy červounů před jejich lodí.

Vpředu před frontou obrovských těl stál Oof a za ním tři jiní červouni, kteří se nehýbali. Urgina si odkašlal a promluvil.

„Jmenuju se Faro Urgina a zdravím Oofa i všechny ostatní. Svůj slib splníme. Za chvíli se otevře velký vstup do naší lodi, kde už je

všechno připraveno k ubytování vašich tří druhů."

Vydal příkaz a velký vstup se otevřel. Zároveň vyjela široká rampa. Osm mužů, kteří stáli v otevřeném vstupu, poprvé v životě uvidělo červouny. Jejich dvacet metrů dlouhé a tři metry široké tělo působilo ve skutečnosti ještě hrozivěji než na obrazovce. Muži stísněně pomysleli na blesky energie, které uměli červouni vyslat z tlamy. Najednou sebou všichni v lodi trhli, když je zasáhly neznámé impulzy. Stále sílily, ale nebyly nepříjemné. Naopak, všech členů posádky se zmocnila euforie. Uvolnili se a začali se usmívat.

V centrále zase promluvil symbolový transformer. Oof sděloval, že on a jeho druzi se právě rozloučili s těmi třemi, kteří odlétají. Těšilo ho, že se lidé podíleli na jejich radosti. Zároveň s jeho slovy opadla euforická nálada posádky a tři červouni jeden za druhým přešli po rampě do připravených prostor. Oof několik minut mlčel. Pak se přihlásil s otázkou.

„Urgino, co se stane, až se z kokonů vylíhnou mladí červouni? Budou vysílat hyperimpulzy na Tombstone a prosit o odvoz. Boží signály zachytí a hned se začnou divit, kdo naše druhy na tyto planety odvezl. Urgino, udělal jsi nějaká opatření pro tento případ, který určitě nastane?"

Velitel Kostany se zpotil. Připadalo mu, že před ním vyvstal neřešitelný problém. První, co ho napadlo, bylo spojit se s Perryem Rhodanem a požádat ho o radu. Ale hned ten nápad zavrhl. Vlastní hlas mu zněl cizí, když promluvil: „Oofe, to si musíme teprve rozmyslet. Potřebuji nějaký čas, abych se poradil s vědci."

Starý moudrý Oof odpověděl: „Jsem připraven odpovídat na dotazy." Pak symbolový transformer oněměl. Faro Urgina si přitáhl mikrofon interkomu.

„Mluví velitel. Vyskytl se tento problém..." Stručně popsal, o čem jde.

„Kdo by uměl přispět k jeho vyřešení, ať se ihned přihlásí u kapitána Yaka. Je koordinátorem tohoto úkolu."

Viděl, jak jeho důstojník protáhl obličej, a vypnul interkom. „Yaku, já vás chápu, ale vy se pro to hodíte. Já sám si neumím představit, jak zabránit mladým červounům, aby vysílali hyperimpulzy."

Ozval se interkom s prvním hlášením. Byli to čtyři členové posádky, kteří krátce předtím prošli školením se symbolovým transformerem.

„Přijďte do centrály!" přikázal jim Yak.

Vstoupili a seržant Lionel Erskine se ujal slova.

„Pane, dá se to řešit jen s pomocí symbolového transformeru. Musel

by ovšem být pro tento účel speciálně upravený. Úpravy by se daly provést prostředky, které máme na palubě."

„Seržante, naznačíte mi laskavě, o jaké úpravy by šlo?" zeptal se Yak.

„Jistě, pane. Známe frekvenci, na níž přicházejí symbolové impulzy červounů. Na stejné frekvenci tlumočí přístroj naše slova v podobě symbolů. V kurzu nám říkali, že každý červoun umí na téhle vlnové délce symboly vysílat i přijímat. Z toho vycházíme. Když se teď k symbolovému transformeru připojí hypnosugestivní nahrávka, kterou by samozřejmě musel pořídit některý z těch červounů venku, a takhle upravený transformer se dá každému z těch tří červounů, které povezeme, je možné, že to vylíhlým červounům zabrání vyslat nebezpečné impulzy."

Yak naslouchal s rostoucím zájmem. „Jak se připravuje hypnosugestivní nahrávka, seržante?"

Seržant i jeho tři druhové strnuli a bezradně zavrtěli hlavami.

„Třeba nám pomůže Oof," řekl kapitán Yak a zapnul mikrofon symbolového transformeru. Překvapilo ho, že mu červoun ihned porozuměl. Nemusel mu ani vysvětlovat pojmy hypnóza nebo sugesce.

„Ty ale nejsi Urgina, Pozemšťane?"

Kapitán Yak žasl čím dál víc. Jak to mohl Oof poznat, když transformer nepřenášel zvuk hlasu?

„Jmenuji se Clark Yak, Oofe."

„Přines mi tři pásky, ať je můžu připravit, Yaku."

Čtyři specialisté na symbolový transformer zalapali po dechu. Nešlo jim do hlavy, že by byl červoun schopen připravit hypnosugestivní nahrávky.

„Kde jsou takové pásky?" zeptal se jich Yak.

„Ve skladu, pane. Jestli půjdete ven, máme to při cestě."

„Budou vůbec na palubě tři další transformery?"

„Máme-jich celkem pět, pane. Ale jsou to malé přístroje. Pochybují, že by je červoun svými klepety zapnul."

„To se ukáže."

Se třemi prázdnými pásky v ruce sešel Clark Yak z rampy k Oofovi. Uvažoval jak se s ním domluví, ale nemusel nic říkat. Oof natočil mohutnou hlavu a jedním klepetem mu pásky jemně vzal z ruky.

Pak se chvíli na pohled nic nedělo. Oof zavřel oči a nehýbal se. Když

konečně znovu sklonil hlavu, Yak pochopil, že mu chce pásky vrátit. Převzal je a mimoděk řekl: „Děkuji, Oofe!“

Vrátil se do centrály, ale měl čím dál větší pochyby. Na lodi nebyl nikdo, kdo by mohl hypnosugestivní pásky přezkoušet. Pro jistotu se zeptal ještě jednou Oofa, a zároveň chtěl vědět, jestli je možné klepetem zapnout tlumočnický přístroj o hraně čtyřicet centimetrů.

„Yaku, jestli vaše symbolové transformery nesežou, dostanou čerstvě vylíhlí červouni z pásku pokyn, aby nevysílali volání, ale trpělivě čekali na vaši loď, která je přiveze k nám. Neměj starost. Ale chtěl bych ještě mluvit s Uarginou.“

Major byl také v centrále a ozval se Oofovi hned. „Čekám co mi povíš, Oofe,“ řekl do mikrofону.

„Pozdravujte našeho přítele Tylla Leydena! Tyli nám navrhl, že přivezete naše staré druhy zpět na Tombstone, až nakladou vajíčka, aby mohli osvobodit své ego tady. Ti tři, kteří letí s vámi, to nežádají. To je vše. Buďte zdraví, přátelé!“

Faro Urgina dal povel ke startu. Impulzní motory Kostany naběhly. Inpotronika určila kurz. Rampa zajela dovnitř a vstup se uzavřel. Brzy se Tombstone zase otáčel pod lodí.

„Explorer-5207, plukovník Beto Hiese pro Kostanu majora Faro Urginu. Zelená 3,00,14. Žlutá -56,66,01. Červená 35,52,30.

Vzdálenost od Leydenovy soustavy 6 403 světelných let. Shluk hvězd. Katalogizováno jako Hieseho shluk.

49 sluncí, z toho více než polovina s planetami. Výstraha! Nepředvídatelné gravitační síly! Průměrná vzdálenost mezi jednotlivými slunci mezi 0,3 a 0,5 světelných let. Mezi slunci obří i trpaslíci s gigantickou hmotností. Očekávejte další zprávu.

Plukovník Beto Hiese, Explorer-5207.“

„No, konečně,“ oddechl si Faro Urgina. Hned nato si řekl:

„Znamínko minus u žluté! To znamená, že se z meziprostoru vynoříme o dobrých osmnáct set světelných let výše! Kapitále Yaku? Podívejte se na tohle!“

Yak vzal zprávu s nedůvěrou do ruky. Také on se pozastavil u minus žluté.

„Hm! 5207 opustil rovinu, kterou tvoří postavení Sluneční soustavy a Leydenovy soustavy. Musíme dolů, majore.“

Major se zasmál. „Potěšil jste mě, Yaku. Říkáte stejný nesmysl jako já. Neměli bychom si oba ujasnit, kde je v kosmu nahoře a kde dole?“

Posádka centrály ještě neviděla svého majora v tak dobré náladě. Už celé hodiny čekala Kostana v meziprostoru na orientační údaje dvou Explorerů. Z veliké ubikace tří červounů mezitím přicházela zneklidňující hlášení. Zvířata byla zřetelně nervózní a dokonce se i odmítala dorozumívat přes symbolový transformer.

Kostana se řítila meziprostorem „dolů“, o 1 800 světelných let „níže“.

Po dalších dvou hodinách už Faro Urgina ztratil trpělivost a příkře obviňoval velitele Exploreru-5207. Právě totiž dostal vylekané hlášení: „Červouni nám dávají lhůtu pět hodin! Pře-, krocení lhůty budou považovat za svévolné porušení dohody z naší strany!“

Čas běžel dál a ze stanovené lhůty pěti. hodin už tři uplynuly.

Explorery se nehlásily. Kostana se vynořila do normálního prostoru. Zároveň zavaly poplašné sirény, ohlašující přetížení. Loď se ocitla v blízkosti trpasličího slunce s gigantickou hmotností. V lodi naskočily pohonné jednotky poslední rezervy. Skoro nazdařbůh se Kostana pokoušela uniknout smrtícímu objetí.

Na panoramatické obrazovce v centrále, se objevila obrovská ohnivá kola. Slunce se kupila všude kolem lodi. První zpráva Exploreru o tom mluvila, ale tohle bylo úplné peklo.

„Kostana zrychluje na poloviční hodnotu, pane!“ volal jeden z důstojníků na majora. Ten se jen vztekle mračil. On i jeho lidé se dopustili závažné chyby. Než se vynořili do normálního prostoru, měli rozeznat, že ta nepatrná hvězda má obrovskou přitažlivost. Teď se loď ze všech dostupných sil snažila vymanit z mimořádně silného gravitačního pole. Všechny agregáty byly přetížené, ale po dobu jedné hodiny to mohly vydržet.

Minuty se vlekly. Po osmnácti minutách už bylo nebezpečí zanedbatelné. Kostana zamířila-na souřadnice udané Explorerem. Ale vypadalo to, že se dostali z deště pod okap. Major už nevěřil svým očím. Ručičky přístrojů se neustále pohybovaly v červeném pásmu. Palubní počítač už několikrát oznámil, že není schopen provést výpočty. Loď ještě nikdy neprolétala tak blízko kolem sluncí. Těsně u sebe jich tu bylo čtyřicet devět. Teď právě mířili k veleobru, který byl třikrát větší než Beteigeuze.

„Tahle situace se podobá vjezdu do přístavu, kde je pod hladinou několik tisíc útesů!“ konstatoval Clark Yak.

„Přesně tak!“ souhlasil Urgina. „Rád bych věděl, co si myslel plukovník Beto Hiese, když tudy prolétal se svým Explorerem.“

Brzy si domyslel, co sem plukovníka Hiese přes všechna nebezpečí

vedlo. Pozoruhodně velký počet sluncí měl planety.

Ve srovnání s průměrnými hodnotami v Mléčné dráze se to tu přímo hemžilo oběžnicemi.

Agregáty ve strojovně rázem zmlkly. Kostana dosáhla určených souřadnic a zastavila se v prostoru. Major se podíval na hodinky. Ultimátum červounů nad ním viselo jako Damoklův meč.

Radista zajásal: „Explorer-5207 se hlásí!”

Museli chvíli čekat. Podle Rhodanova příkazu byl při této akci povolen radiový styk jen s adresným zaměřením, které kromě řady nevýhod mělo tu přednost, že mohlo být přijímáno jen v prostoru, pro který bylo určeno. Jakýkoliv odposlech, možný při obvyklém styku, byl vyloučen. Bluesané se tedy nemohli dozvědět o jejich pobytu v Hieseho shluku.

Zpráva z Exploreru upřesňovala souřadnice. Dále zněla: „Třetí slunce je typ G s osmi planetami. Čtvrtá planeta má v ovzduší kyslík, podobá se Marsu. Průměrné teploty 11,3 stupňů... Explorer-5207 bude vyčkávat ve vzdálenosti třiceti světelných let směrem ke Sluneční soustavě. Explorer-6955 se vrací ke svému původnímu poslání.”

Major Urgina se spokojeně ušklíbl. „Buďte tak hodný, Yaku, a informujte naše tři netrpělivé hosty, že už je konečně vysadíme!”

Když to kapitán Yak červounům sdělil přes symbolový transformer, nijak nezareagovali. Odešel od nich a vyhledal seržanta Lionela Erskina. Erskine i jeho tři muži byli celí sklíčení.

„Pane, buď jsou ty tři pásy, které připravil Oof, prázdné, nebo moji přátelé a já nevíme nic o symbolových transformerech.”

Clark Yak měl pocit, jako by ho polili studenou vodou. Horečně přemýšlel. Upnul se na nouzové řešení: přivést symbolové transformery s hypnosugestivními pásy dodatečně ze Země.

Nevěděl ale, jak by červouni reagovali na vyrušení v době, kdy budou klást vajíčka.

Ostřeji než zamýšlel si na seržanta vyjel: „Erskine-vy a vaši přátelé jste tvrdili, že umíte přestavět symbolové transformery. Tak to teď udělejte! Je vám jasné, co se stane, když se ta věc nepovede? Máme na krku válku, a o tu nestojí ani šéf, ani kdokoli z nás! Vy jste teď ten jazýček na vahách. Upravte prostě ty ztracené transformery tak, aby fungovaly! Za pár hodin přistaneme na první planetě. Moc času vám nezbývá!”

Bullyho si zavolal Perry Rhodan. Bully se posadil v jeho pracovně a

Čekal, co mu přítel poví.

Rhodan vzal do ruky list papíru. „Před hodinou jsem dostal zprávu od Explorera-6955. Víš, že měli společně s Explorerem-5207 najít tři vhodné planety pro červouny."

„A žádné nenašli?" přerušil ho polekaně Bully.

„Ale ano. Tuhle dobou by už měla Kostana vysazovat prvního červouna. Tlust'ochu, přemýšlej: co jsme přehlédli a jaké následky z toho nevyhnutelně vyplynou?"

Reginald Bull uvažoval. Probíral předpokládaný sled událostí v chronologickém pořadí.

Vysazení červouna. Ten hned začne hloubit svými energetickými výboji bludiště ve skalách. Naklade vajíčka a pak zahyne. Vylíhnou se kovobyly, které se hned začnou s úžasnou rychlostí množit dělením. Spasou všechno na planetě a zároveň budou vylučovat molkek. Nakonec všechny ty miliardy kovobyly zahynou. Molkek se promění v zámotky, z nichž se vylíhnou mladí červouni.

Bully zavrtěl hlavou. „Na nic nemohu přijít, Perry! Jestli Kostana splní svůj úkol, mělo by všechno jít podle plánu."

„Podle plánu ano, tlust'ochu. Tak dobře podle plánu, že můžeme určit den, kdy vypukne válka s Bluesany!"

„Cože?" Bully se zamračil a rychle všechno v duchu probíral ještě jednou, ale zase marně.

„Já na to taky přišel teprve před pěti minutami, tlust'ochu. Všichni jsme zapomněli, že mladí červouni vysílají volání na hyperenergetickém základě."

Bully vyvalil oči. „Nač vlastně máme naše vědecké týmy?" vykřikl vztekle. Měl pravdu. Odborníci, kteří připravovali transport červounů, museli být raněni slepotou.

Perry ukázal na spisy, které před ním ležely. „Prošel jsem znovu expertizu. O hyperimpulzech mladých červounů krátce po vylíhnutí v nich není ani slovo. Dělal jsem něco docela jiného, a najednou jsem si to uvědomil. Proto jsem tě volal. Otázka zní: co uděláme, abychom tuhle závadu odstranili?"

Tloušťík beze vší souvislosti řekl: „Gratuluju, Perry!"

„Nevím k čemu."

„Vzpomeň si, jak jsi byl neklidný, když jsi dával pokyn k transportu tří červounů z Tombstone na vhodné planety. Teď už víš proč. To je neomluvitelná nedbalost těch, kteří transport připravovali! Ale už vím, co uděláme. Vyšleme za Kostanou nejrychlejší loď, která je k

dispozici. Musí těm třem červounům dovézt symbolové transformery s hypnosuggestivními pásky. Když to uděláme hned, budou si ti tři ještě hloubit jeskyně ve skalách a nebude pozdě."

Perry Rhodan vstal. „Tak pojď!"

Rychle vyšli z pracovny a vyjeli antigravitačním výtahem na střechu, kde čekaly kluzáky. Rhodan k jednomu zamířil. „Oddělení výzkumu, pavilon osmnáct!" přikázal robotovi. Kluzák se zvedl.

„Osmnáct, Perry? Naši odborníci na červouny se přestěhovali?"

„Ti mě teď nezajímají, Bully. Chci mluvit s vědci, kteří se zabývají impulzy. Tvůj nápad je skvělý, má jen jednu malou chybičku."

„Kteroupak?" zeptal se Bully nedůvěřivě.

„Jaké hypnosuggestivní impulzy bys na ten pásek nahrál? Naše lidské? Myslíš, že na ně mladí červouni zareagují?"

Kluzák se vznášel nad mořem domů Terranie, ale dva muži nevěnovali velkolepé podívané ani pohled. Tohle opravdu nebyl jednoduchý problém.

„A ty myslíš, Perry, že to odborníci na impulzy vyřeší?"

„Sami sotva, ale třeba ve spolupráci s obřím počítačem Nathanem."

Kluzák plynule přistál na jedné střeše. Rhodan a Bull vystoupili a sjeli antigravitačním výtahem o jedenáct pater níž. Tam se Perry ptal po šéfovi výzkumu mentálních impulzů. Přišel malý muž s bílou bradkou.

„Timothy Alvesleben, pane."

Rhodan mu vysvětlil, proč přišli. Alvesleben se zamyslel.

„Inpotronika na Měsíci nám v tom mnoho nepomůže, pane. V tomhle směru víme o červounech příliš málo. Když jsme se s nimi ještě snažili bojovat, naše zbraně, které pracovaly na hypnotickém nebo suggestivním základě, neúčinkovaly. Červouni jsou složeni z organických i minerálních prvků. Podle schopnosti vyzařovat hyperimpulzy, vysílat energetické blesky a živit se sluneční energií by vlastně měli patřit k robotům. Jenže jsou to živé bytosti, které nemají obdoby. Vidím jen jednu možnost: pošlete na Tombstone prázdné pásky, ať na ně ten jejich mluvčí zaznamená svoje vlastní hypnosuggestivní impulzy."

Bully mu v náhlém návalu nadšení plácl na rameno, až se mužík prohnul. „Jenom za tenhle návrh si zasloužíte svůj plat!"

Rhodan řekl: „Pane Alveslebene, srdečně vám děkuji. Na shledanou."

Kluzák odvezl Rhodana a Bullyho zpět. Rhodan hned vyslal na

Tombstone kosmickou loď naloženou pásky pro hypnosugestivní nahrávky i do zásoby pro budoucnost.

Seržant Lionel Erskine se podíval na hodinky. Za hodinu a deset minut přistanou na první ze tří vybraných planet. Do té doby musí symbolový transformer s přídavným zařízením fungovat!

Se třemi kolegy zkoušeli po tisíci výstupy z transformeru. Hal Pillar první ztratil trpělivost a sklesl na židli. O pět minut později strčil Aurel Gargin ruce do kapes a začal si pískat. I Walter Zims začal bručet. „Vždyť to nemá smysl! Je to tvá vina, Lioneli! Ty jsi nás s velkou slávou vedl za velitelem, a teď vypadáme jako pitomci. A to taky buď jsme, nebo nás ten Oof napálil a pásky jsou prázdné.”

Seržant Lionel Erskine se narovnal. Pohledem přeletěl tři stávkující a ledově řekl: „Služební rozkaz! Pracujte dál, ale zapojte mozek. Jestli hned nezačnete, podám si vás. Nepůjdu žalovat majorovi, vyřídím si to s vámi sám. Tak co?”

Ostatní tři vzali neochotně do ruky zase náradí a dali se do práce.

„Do přistání nám zbývá padesát pět minut. Z toho ani jediná minuta nebude na přestávku. Jasně?”

Zatvářili se nevrle, ale mlčeli. Aurel Gargin s Pillarem převíjeli pásku.

„Ještě víc šťávy?” zeptal se Pillar.

Gargin odpověděl, aniž by vzhlédl. „O deset procent.”

Pillar zvedl příkon energie o deset procent.

„Nic,” bručel Aurel Gargin. „Ani rychlost převíjení se nezvýšila.

Rád bych věděl...”

Vedle něj sebou trhl Walter Zims. „Ukaž, já se podívám!”

Otevřel přídavné zařízení a říkal sám pro sebe: „Tohle je jasné.

Tohle taky. Brzda, řízení. Hm! Zkusme to teď!” Zavřel krabíčku.

„Co jsi udělal?” zeptal se Gargin.

Zims neodpověděl. „Pust’ šťávu, Pillare!”

„Zapnuto.”

„Lioneli!” zavolal Zims. „Pojď sem s variometrem a zkus přeměřit výstup.”

Seržant sáhl do zásuvky a vytáhl požadovaný přístroj. Na nic se neptal, byl rád, že napětí povolilo.

„Nasaď to sem,” ukázal Zims. Měřič zůstal na nule.

„Pořád ještě nic, Lioneli?”

„Ne. Pomalu sám uvěřím, že ty pásky jsou prázdné. Co to děláš?”

Podíval se Zimsovi přes rameno. „Přehazuješ svorky? Proč?”

Walter Zims nevzhlédl, když odpovídal: „Copak víme, jestli normální otáčky u červounů běží ve směru hodinových ručiček jako u nás?”

Hal Pillar se posměšně zachechtal. Gargin si významně poklepal na čelo.

„Ještě jednou od začátku!” přikázal Zims. Vypadalo to, že teď je šéfem malé party on.

Lionel Erskine zasténal, když se podíval na hodinky. Jestli Kostana přistane načas, zbývá jim přesně osmnáct minut. Napojil variometr a nastavil jej na první, nejnižší okruh. Jeho malý přístroj měl šest okruhů, z toho v pátém a šestém se už hyperimpulzy měřily. Walter Zims upravoval rychlost převíjení. Zatím se nic nedělo. Erskine postupně přešel až na nejvyšší šestý okruh. Ručička přístroje najednou přelétla celou stupnici a zastavila se na dorazu.

„Stop!” vykřikl Lionel Erskine. „Variometr odešel!” Přitom mu oči svítily radostí. Walter Zims se smál. Potvrdil se jeho předpoklad, že u červounů jsou normální otáčky proti směru hodinových ručiček. Když předtím pásek běžel opačně, symbolový transformer dostával impulzy, které mu nic neříkaly, a proto na ně nereagoval.

Seržant poslal Aurela Gargina do skladu pro nový variometr. S ním se jim pak podařilo nastavit správně rychlost odvíjení pásky. Hal Pillar se zeptal: „Jestlipak teď transformer vydává hypnosugestivní impulzy, na které budou mladí červouni reagovat?”

„Já jsem žádné sugestivní účinky necítil,” prohlásil Gargin.

„Buď rád,” řekl na to Zims, „jinak bys totiž byl červoun. Kolik času ještě máme?”

Lionel Erskine se podíval na hodinky. „Šest minut. Stihnem zrovna ještě připravit tenhle transformer k vyložení.”

Podívali se na sebe plní pýchy, že se jim problém přece jen podařilo vyřešit. Pak se horečně dali do konečné úpravy a vůbec neslyšeli, že vešel kapitán Yak. Nakonec si ho všiml Walter Zims a upozornil seržanta. Ten podal hlášení: „Pane, symbolový transformer s přídatným zařízením je připraven.”

Kostana se lehce otrásla, jak dosedla na první z neobydlených planet.

Yak se zeptal: „Asi jste to zrovna dodělali?”

„Před šesti minutami, pane,” odpověděl hrdě seržant. „Desátník Zims přišel na to, v čem je chyba.”

Desátník se do toho zamíchal: „Ale předtím jsme to už chtěli vzdát,

pane. Jenže seržant nás srovnal, ani se neptejte jak!"

Kapitán Yak se zasmál. Uměl si to představit.

„Neměli jsme ovšem možnost vyzkoušet, jestli impulzy z pásky budou na červouny účinkovat," dodal seržant.

Yak uvažoval. „Nejjednodušší bude požádat vyloděného červouna, aby přístroj spustil. Pak nám může sám povědět, co to s ním dělalo. Erskine, pošlete ven robota s přístrojem."

„Můžeme jít také, pane?" zeptal se Erskine. „Ale jistě. Vždyť díky vám splníme svůj úkol."

Když členové posádky Kostany sešli z rampy za červounem, jako by se vnořili do rozžhaveného vzduchu. Na modrozelené obloze stála dvě slunce. Jedno jako obrovské kolo, druhé bylo malé, ale vyzařovalo oslepující bílé světlo. Na povrchu planety stejnoměrně foukal silný horký vítr.

„Tady přece nemůže nikdo žít!" zasupěl jeden důstojník. Jiný ukázal na zářivě zelený koberec mechu, který se prostíral až k nedaleké 'červenohnědé skalní stěně.

Když do mechu vstoupili, zapadli do něj až po kolena. Byl měkký jako hedvábí. Jeden z mužů utrl keřík mechu, a v té chvíli ho promáčela sprška tenkých pramínků vody.

„Teď už chápu, proč jsme při přistávání nikde neviděli ani malé jezírko, všude jen tenhle ostře zelený porost!" žasl kapitán Yak. „Ten mech je obrovský rezervoár vody." Hmátl také do mechu a utrl, co nahmátl. Hned ho ochladil proud vody. Jeho příklad strhl ostatní. Dva tucty mužů, kteří šli za červounem, se také polévali.

Rozžhavené ovzduší bylo mnohem snesitelnější. Muži se zatvářili veseleji a rychlejším krokem se vydali za červounem, který na ně čekal u skalní stěny. Jejich úkolem bylo vyhloubit ve skále pro červouna jeskyni.

Normálně tuhle práci dělal každý červoun sám, jakmile dozrál. Posádka Kostany ji také v programu neměla, ale krátce před přistáním vysvětlili tři červouni majorovi, že už jim na to nezbývá čas. Brzy osvobodí svá ega, a lidé jim musí pomoci, protože to oni tak dlouho hledali planetu k přistání. Faro Urgina jim to hned přislíbil.

Zatímco se skála tavila pod energetickými paprsky a horko v okolí se ještě stupňovalo, vyptávali se kapitán Yak a seržant Erskine spolu se třemi desátníky červouna na všechno, co chtěli vědět. Ze symbolového transformeru zaznělo: „Proč vy Pozemšťané

pochybujete o slovech našeho mluvčího Oofa?"

Yak trval na tom, aby provedli aspoň jeden pokus s hypno-sugestivním páskem. Červoun vyčítavě odpověděl: „To mám pod vlivem sugesce osvobodit své ego, aniž splním svůj úkol postarat se o zachování svého rodu?"

S tím se muži museli spokojit. Kapitán Yak je vedl zpátky k lodi. Cestou zklamaně mlčeli.

. O dvě hodiny později Kostana odstartovala na cestu k deváté z jedenadvaceti planet velké soustavy. Směřovali napříč Hieseho shlukem a teprve tady na vlastní oči viděli, jak těsně sousedí jedno slunce s druhým. Stále znovu také musela loď odolávat obrovskému přetížení. Shluk byl obklopen mořem dalších hvězd, které na mnoha místech vypadalo jako neprostupná hradba. Jasně se ukazovalo, co čeká člověka, až jednou dosáhne středu Mléčné dráhy. Nemálo astrofyziků se domnívalo, že střed Mléčné dráhy je vysoce výbušná zóna, v níž zanikají i rodí se hvězdy. Planetárium na Imposu o této oblasti žádné informace nemělo.

Na Kostaně stále znovu selhávalo zaměřování. Cílová planeta ležela na opačné straně shluku hvězd, jímž malá Kostana kličkovala. Major litoval, že má zákaz radiového vysílání a nemůže se spojit s Explorerem 5207, aby se vyzpál na radu. Podle pokynů, které od 5207 naposledy dostal, měl na určitých souřadnicích přejít pomocí lineárního letu do meziprostoru. Jeho palubní počítač ho však před přechodem do mezi-prostoru ostře varoval.

Major se o tom radil s kapitánem Yakem. Ten po důkladné úvaze řekl: „Výzkumná loď má mnohem větší inpotroniku než my a její posádka tvoří vědci. Myslím, že bychom měli věřit jejich pokynům. Kromě toho naši dva červouni už vypadají na umření. Jestli neuděláme všechno pro to, abychom je co nejdříve vysadili, bude neštěstí hotovo."

„Myslíte, že červouni vyšlou hyperimpulzy a prohlásí, že jsme porušili smlouvu?"

„Určitě, majore!" odpověděl Yak rozhodně. „Musíte se rozhodnout. Za minutu dosáhneme souřadnice, které nám stanovil 5207. Sami bez jejich pokynů cestu nenajdeme!"

Major Urgina se rozhodl: „Přejdeme do meziprostoru!"

Motory ve strojovně zaduněly. Pak nastala panika. S přechodem do meziprostoru vypadla reliéfová obrazovka, která byla okem Kostany. Tři muži ji začali rozebírat.

„Dejte od toho ruce pryč!“ poručil klidně kapitán Yak. Major Urgina se do toho nepletl. Clark Yak prošel řadou školení o reliéfových obrazovkách.

„Máte na to deset minut, Yaku,“ řekl major. „Děle rozhodně nepoletím meziprostorem naslepo!“

„Do té doby závadu odstraním, majore,“ odpověděl Yak, aniž by vzhlédl. „Pokud tu vůbec nějaká závada je,“ dodal.

Major si zatím dal promítnout mapy na obrazovce počítače. Postupně se objevovaly ultra červené a ultrafialové snímky na různých vlnových délkách. Při osmé projekci se mužům v centrále sevřela hrdla. Kostana letěla přímo proti neviditelné radiové hvězdě!

„Co se děje?“ zeptal se Yak, když zaznamenal rozruch. Urgina mlčky ukázal na projekci. Clark Yak se zeptal, na jaké vlnové délce byl snímek pořízen.

„No, tak už nemusím v reliéfní obrazovce nic hledat. Ale ty blázný z 5207 bych si rád vypůjčil! To nás nemohli upozornit, že tahle zatracená radiová hvězda vyzařuje obojaké vlny? Callingu, přineste mi mřížku tři a sedmnáct. Myslím, že je všechno jasné.“

Mřížky vypadaly jako lisovaná želatina, ale byly z materiálu o tvrdosti oceli. Clark Yak otevřel přístroj a zastrčil do něj obě mřížky.

„Zapojit!“ přikázal.

Zapnuli obrazovku, ale zůstala prázdná.

„Vypněte!“ Yak předsadil mřížku sedmnáct před mřížku tři.

„Zapojit!“

Oko Kostany bylo zase v pořádku! Napětí v centrále povolilo.

„Yaku, co jsou to obojaké vlny?“ zeptal se Urgina.

„To nikdo neumí vysvětlit. Zjistilo se, že radiové hvězdy určitého typu vypínají reliéfní obrazovky lodi v lineárním letu. Přičítá se to mnohonásobnému přetížení všemi možnými hyper-vlnami. Výpadek se rázem odstraní, když se předradí před vstup mřížka tři a sedmnáct jako síto. Proč se někdy musí dát první mřížka sedmnáct jako vnášení případě, to by vědci taky rádi věděli. Všechny tyhle poznatky nejsou ani půl roku staré.“

Urgina se znechuceně zašklebil. „Nejsem o nic chytřejší než předtím. Patří tyhle neviditelné radiové hvězdy k tem sluncím, které byly nedávno na seznamu zakázaných hvězd?“

„Ano, pane. Když jsem byl na posledním kurzu, bylo takových hvězd známo osmdesát tři.“

Ozval se pilot. „Pane, konec lineárního letu za dvě minuty.“

Na reliéfové obrazovce bylo vidět slunce cílové soustavy, ale zatím žádná z jeho jedenadvaceti planet. Když se loď vnořila zpět do normálního prostoru, naskočily zase impulzní motory. Obrazovka v centrále se rozsvítila a ukázala, že jsou kolem dokola obklíčeni hvězdami.

• „Na 5207 nám vypočetli kurz opravdu dobře," řekl Urgina a upozornil Yaka, že se vnořili uprostřed cílové soustavy. Poloviční rychlostí světla zamířili k osmé planetě, kde měli vysadit druhého červouna.

Kapitán Clark Yak převzal vedení oddílu, který vyhloubil také pro druhého červouna jeskyni ve skalách. Seržanta Erslina a jeho tři desátníky už návštěva neznámé planety nezajímala, zvlášť když se dozvěděli, že tady průměrná teplota dosahuje 27,8 stupňů.

Dvě hodiny po přistání se zatáhla rampa, zavřel se velký vstup a loď se připravila k odletu na třetí planetu, která patřila k normálnímu žlutému slunci.

Bully vpadl k Rhodanovi do pracovny a už ode dveří volal: „Zrovna jsem mluvil s Atíanem! Loď, kterou jsme poslali na Tombstone, se vrací zpátky k Zemi."

„Myslíš tu loď, která vezla prázdné pásky?"

„Samozřejmě. Měla na ně na Tombstone nahrát paraimpulzy červounů. Pak je měla odvézt Kostaně do Hieseho shluku. Jenže po přistání na Topmbstone zjistili, že posádka Kostany přišla na totéž co my, a pořídila tam tři hypnosuggestivní pásky. Tak za ní už naše druhá loď nemusela letět. Pořídila do zásoby několik tisíc nahrávek a vrací se. Bude tu za dvě až tři hodiny. Alveslebenovi jsem to už říkal. Dává dohromady osm skupin badatelů."

Bully se odmlčel. Rhodan se na něj pronikavě díval. Tlust'ochovi se jeho pohled nelíbil. „Copak ty vůbec nemáš radost, že na Kostaně slouží takoví kabrňáci, Perry?" řekl zklamaně.

„Tlust'ochu, proč Alvesleben uvolnil hned osm týmů? Nepovíš mi, z čeho má strach?"

Rhodan vyhmátl bolavé místo. Bully zabrumlal něco pro sebe, naštěstí mu nebylo rozumět. Teď se tvářil pohněvaně a neklidně.

„Tenhle Alvesleben je vyslovený pesimista. Nevěřím ani polovině z toho, co říká. Nedá se přesvědčit, že naše symbolové transformery jsou schopné vysílat paraimpulzy červounů! Kromě toho tvrdí, že posádka lodi běžného typu jako

Kostana nemá možnost úspěšně přezkoumat takovou kombinaci

přístrojů. Což je samozřejmě nesmysl. Nemám pravdu?"

Rhodan mu klidně připomněl: „Tlust'ochu, vzpomínám si, jak jsi Alveslebena nadšeně chválil, že si zaslouží svůj plat. Proč z něj teď děláš pesimistu?"

„Protože mi zkazil náladu. Kdybych ho nechal mluvit, ještě by nebyl hotov se svým ale a co kdyby..."

„Počkáme si, až loď přistane a Alvesleben bude mít v ruce pásky.

Mě samotného to bude taky ohromně zajímat. Vždyť na výsledku závisí, jestli s Bluesany vypukne válka nebo ne."

Bully se zarputile zachechtal. „A mě to bude zajímat, protože uvidím, jak praktikové porazí ty chytré teoretiky!"

„Opravdu tomu věříš, tlust'ochu, nebo tak mluvíš proto, že ti je pravda nepříjemná?"

„Pevně věřím, že ti mládenci na Kostaně udělali celou práci. Ti, kteří se o to zasloužili, by měli dostat vyznamenání a být povýšeni."

„Souhlasím, jestli je to tak. Dej mi vědět, až budou pásky u Alveslebena."

Trvalo to čtyři hodiny, než se Bully zase ohlásil. Dali si schůzku u Alveslebena. Když Rhodan vstoupil do laboratoře, stal se svědkem vzrušené diskuse. Většina expertů tvrdila, že hypnosuggestivní pásky přivezené z Tombstone jsou prázdné. Netušili, že stejný názor měli i na Kostaně. V této chvíli zkoumali spolehlivost malého symbolového transformeru, jaký s sebou vozila každá kosmická loď, i velkého přístroje. Alvesleben trpělivě pozoroval kontrolní přístroje napojené na inpo-troniku. Ta stále ukazovala červenou! Když vedle něj stanul šéf s Reginaldem Bullem, odborník vzdychl. „Pane, brzy tomu také uvěřím."

„Že jsou pásky prázdné?"

„Ano."

„Na výstupu ze symbolového transformeru jste nezjistili žádné impulzy?" zeptal se Bully.

„Vůbec žádné, pane. Musel by je zaznamenat aspoň variometr, ale ten se ani nehne. Už se neodvážuju doufat, že by se posádce Kostany podařilo sestavit ze symbolového transformeru a hypnosuggestivního pásku fungující přístroj."

Perry Rhodan se výmluvně podíval na Bullyho, ale ten potřásl hlavou.

„Už jste provedli všechny možné pokusy, Alveslebene?" zeptal se.

„Ani zdaleka ne. Postupujeme systematicky. Může trvat celé dny,

než dospějeme ke konečnému úsudku."

„Hm!" ozval se Perry Rhodan, a Bully věděl, že Perry přijde s nějakým nápadem. „Pomysleli jste na to, vyzkoušet také symbolový transformer, s jehož pomocí se tehdy domlouval Tyli Leyden s Oofem? Podle mého názoru by v jeho paměti měly být paraimpulzy červounů." ~

„Díky za tu radu, pane. Třeba nám to pomůže."

Perry Rhodan a Bully se vraceli v kluzáku k hlavní budově Terranie.

„Pořád ještě jsi přesvědčený, že si posádka Kostany poradila se třemi hypnosuggestivními páskami, Bully?"

„Ano, věřím tomu. Třeba se mi vysměješ, ale když vidím tyhle teoretiky při práci, je mi jasné, že pro muže na Kostaně bylo propojení symbolového transformeru s hypnosuggestivní páskem rutinní záležitostí. Teď mě zrovna svědily prsty, jak jsem měl chuť taky něco zkusit. Proč nikoho z nich nenapadne přehrát pásku pozpátku?"

„Díval jsem se na ty pásky, tlust'ochu. Všechny jsou stočené normálně."

„No a? To ještě nic neznamená."

„Vždyť můžeme otočit. Nebo se s Alveslebenem domluvíš interkomem?"

Reginald Bull nevrle zabručel: „Necháme to být! Řeknu mu to při příští návštěvě, jestli na to jeho experti sami dřív nepřijdou."

Příští návštěva se konala tentýž den večer. Osm badatelských týmů nebylo ani o krok dál. Bully tam zavítal tentokrát sám, Rhodan měl jiné povinnosti.

Alvesleben byl skleslý. Bully na něj vypálil otázku: „Už jste ty věci přehráli opačně, Alveslebene? Proti směru hodinových ručiček?"

Vědec se laickému nápadu usmál. Bullyho to nahněvalo, ale ovládl se, i když Alvesleben odpověděl: „Zkusit to můžeme, pane, ale nic si od toho neslibuju."

A měl pravdu. Nic se nestalo, ani měřicí přístroje nic neukázaly.

Pro Bullyho to byla těžká rána, ale nevzdal se. Nechtělo se mu věřit, že by si z nich červouni dělali blázný. „Teď udělám pokus já!" zvolal. „Pomůžete mi?" Alvesleben přikývl.

„Co máte v úmyslu?"

„Přehod'te póly na přídatném zařízení, Alveslebene. Když už má běžet pásek pozpátku, neuškodí taky vyměnit póly," usoudil Bully s dobrodružným elánem. Alvesleben, zvyklý pracovat systematicky, se

dal strhnout.

„Hotovo," ohlásil.

„Zastrčte tam tu věcičku!" ukázal Bully nayarimetr. Takový pokyn v těchto místnostech ještě nezazněl. „A teď šťávu!"

„Šťávu?" podivil se Alvesleben, ale hned pochopil a dal se do smíchu. Šťáva byl termín používaný na kosmických lodích pro energii.

Pokus se rozběhl. Ani jeden z nich netušil, že stejný pokus proběhl na Kostaně úspěšně.

„No?" ptal se Bully svého spolupracovníka, jemuž mladistvě zářily oči.

„Umíte báječně improvizovat, pane," volal nadšeně Alvesleben.

„Ti na Kostaně na to taky přišli," ujišťoval vědce Bully. „Povýším je, a řád taky dostanou. Ale jak teď zjistíme, jestli paraimpulzy na červouny účinkují?"

Alvesleben řekl bez rozmýšlení: „Měli bychom se zkrátka spolehnout na schopnosti červounů, i když je těžko dovedeme pochopit, a věřit jim, že všechny pásy pořídili tak, aby to mladým červounům zabránilo vyslat hyperimpulz."

„Vy jste ochotný podstoupit takové riziko, Alveslebene?"

„Pane, vy jste mě, starého člověka, k tomu svedl! Bylo to potěšení pomáhat vám při vašem pokusu."

Když Reginald Bull seděl v kluzáku, který ho vezl zpátky k hlavní budově, připadal si jako dvacetiletý mladík. Dal se do zpěvu. Mohl si to dovolit, protože byl sám. Robot se nepočítal.

Nezpíval krásně, ale zato hlasitě, a to pro něj bylo hlavní.

Třetí soustava, k níž teď mířili, se Kostaně objevila na pozadí téměř neproniknutelného moře hvězd. Normální žluté slunce vypadalo neskutečně před hradbou milionů hvězd. Kosmická loď musela proletět kolem něj, aby se dostala ke čtvrté z osmi jeho planet. Z povrchu slunce vystřelovaly do prostoru mohutné protuberance, po několika stech tisících kilometrů se křivily a zvolna padaly zpět. Kostana mýjela slunce ve vzdálenosti 45 milionů kilometrů. Aby muži v centrále nebyli oslněni, stáhli jasnost panoramatické obrazovky na minimum. Do místnosti pronikalo jen uklidňující polosvětlo.

Po několika minutách začalo být toto světlo nepříjemné prvním muži v centrále, a pak se k němu rychle přidávali další. Clark Yak pocítil tento překvapivý účinek jako poslední.

Nejsilněji vnímal uklidňující účinek světla major Urgina. Za-hřímal na Yaka: „Nemůže za to zase nějaká ta vaše neviditelná radiová hvězda?"

Clark Yak zkoumal složení světla, ale bez nějakého charakteristického výsledku. Přičítal zvláštní účinky žlutému slunci, kolem něhož letěli, a chtěl provést další měření, když ho volali k interkomu. Hlásil se seržant Libnel Erskine.

„Pane, smím se zeptat, jestli jste v centrále nepozorovali něco neobvyklého?"

„Neobvyklého?" opakoval udiveně Yak..

Major se ozval: „Copak tohle divné světlo není neobvyklé, Yaku?"

Lionel Erskine ho slyšel. „Trvá to i teď, pane?"

Muži v centrále se po sobě podívali. „Všechno je zase normální," řekl nejistě jeden důstojník.

„Jako by to odfoukl!" potvrdil major Urgina.

„Díky, pane," zavolal Erskine do interkomu. „A teď?"

Muži v centrále se nahrbili pod neviditelnou tíží. Majorovi došel humor. „Ke všem čertům, seržante, co to tam provádíte?"

Erskine klidně odpověděl: „Experimentujeme s posledním hypnosuggestivním páskem, pane!"

„Hned toho nechť!" zahřímal Faro Urgina do interkomu a kapitánu Yakovi řekl: „Jděte se tam podívat, co ti blázni vyvádějí."

Clark Yak sjel antigravitačním výtahem na patro, kde měl dílnu seržant Erskine se svými třemi desátníky. Když k nim vstoupil, tvářil se výhružně. Čtyři muži si z toho nic nedělali. „Co mi o tom povíte, seržante Erskine?" vykřikl.

„Pane," odpověděl seržant klidně, „není proč se rozčilovat.

Spíše byste nám měl blahopřát, že jsme podali důkaz o hypnosuggestivních impulzech na pásku."

„Jak to myslíte?"

„Při posledním kurzu na symbolové transformery jsem poslouchal také přednášku o teoretické parafyzice. Byla určená pro inženýry, takže jsem leccemus nerozuměl, ale něčemu přece. A to jsem teď použil. K výstupu z přístroje jsme připojili reflexní okruhy a další symbolový transformer. Naše pokusy přirozeně nemají žádnou vědeckou cenu, pane, ale když jsme v dosahu" tří metrů ucítili uklidňující účinek, postupně jsme zvyšovali výkon obou transformerů. Dosáhli jsme teprve desetiny možného výkonu,' když jsem volal do centrály. To je vše, pane!"

Clark Yak nevěděl, co na to říct. Jedno si potřeboval ujasnit. „Co jsou to reflexní okruhy, seržante?"

„To je pojem z vlnové fyziky, pane. Jsou to modulátory, které vlny soustřeďují a nedovolí jim rozptýlit se. Když se jich použije víc, zvýší se výkon každého z nich a dojde se nakonec k frekvencím, které už s výchozí frekvencí nemají nic společného."

„Jak to?"

„Pane, zažili jsme to všichni při našem pokusu. Podle Oofa obsahuje pásek impulzy, které mají zabránit mladým červounům, aby vysílali své volání. Tyto impulzy leží na frekvencích, které my lidé nevnímáme. Použití reflexních okruhů je tak změnilo, že už nemají nic společného s původními impulzy, ale svůj hypnosugestivní účinek neztratily. To jsme právě prožili."

„No - nevím, co vašim argumentům řekne velitel. Nenapadlo vás, že svými pokusy ohrožujete všechny v lodi? Mohli jste způsobit, že by se celá posádka pod vlivem sugesce stala bezmocná! Takže už žádné experimentování. Všechno to rozeberte!"

Seržant Lionel Erskine myslel, že špatně rozuměl. „Rozebrat?" zeptal se zděšeně. Také tři desátníci se na kapitána dívali nechápavě. „Pane, nemohli bychom aspoň pokračovat v pokusech s nízkým výkonem?" zeptal se Aurel Gargin.

„Ani to ne. V naší současné situaci jsou takovéhle pokusy sebevražda! Rozebrat!"

Kapitán Clark Yak se vrátil do centrály ve chvíli, kdy přicházely první údaje o čtvrté planetě. Když ji Kostana oblékala ve výši 5 000 metrů, muži marně pátrali po oceánu. Na obrazovce se ukazovaly jen pouště z červeného šterku a písku. Objevilo se nevysoké skalnaté pohoří. Teplota tu byla něco přes třináct stupňů. Kostana zvolna sestupovala. Oznámili zbylému červounovi, že přistávají, ale ten už byl zcela apatický.

„To nám ještě chybělo," řekl dopáleně Faro Urgina. „Jednomu nerozumím: nač Explorery potřebovaly tolik času, aby našly tři planety, když se to tady planetami jen hemží?"

„Třeba měly posádky větší astro navigační potíže než my," nadhodil Yak. „Nakonec je to jejich zásluha, že jsme v téhle hvězdné džungli naše cíle vůbec našli."

Kostana měkce dosedla na teleskopické podpěry sto metrů od skalního útvaru. Oddíl, který měl vyhloubit jeskyni, už stál připraven u výstupu. Když se vysunula rampa, málem je smetl červoun, který

rázem ožil. Udělal ale jen jeden skok ke skalám, dlouhý sedmdesát metrů, a padl na zem. Bylo jasné, že je polomrtvý. Pozoruhodné bylo, že se složení ovzduší na téhle pusté planetě skoro přesně podobalo pozemskému.

Muži i roboti se dali do práce. Urgina a Yak je sledovali na obrazovce.

„Taky si trochu protáhnu nohy," řekl major. „Půjďte se mnou, Yaku?"

Kapitán zaváhal. „Centrála by pak zůstala neobsazená, pane!"

„Vy toho naděláte!"

Tato poznámka Clarka Yaka dopálila, až odpověděl zbytečně ostře:

„Cítím zodpovědnost, pane!"

Faro Urgina se zamračil. „Narážíte snad na to, že pocházím z Bell-09, kapitáne Yaku?"

„Neměl jsme v úmyslu vás kritizovat, pane. Jenom bych nerad nechal loď bez dozoru."

„Vy a ten váš pocit zodpovědnosti!" zahřímal major. Otočil se a vyšel z centrály.

Kapitán Yak se tázavě podíval na své přátele. „Řekl jsem toho moc?" chtěl vědět.

Vrtěli hlavami. Poručík Brooks poznamenal: „Velitel je docela jiný od chvíle, kdy se tu objevilo to divné uklidňující světlo. Chová se nějak podrážděně."

Většina důstojníků však na veliteli nic nápadného nepozorovala.

Kapitána Yaka teď mrzelo, že dal k tomuto hovoru podnět. Náhodou se podíval na obrazovku, vyskočil a šel k ní bliž. „Zvětšete to co nejvíc, rychle!" vykřikl vzrušeně.

Zdálo se mu, že mezi skalami ve vchodu do jednoho údolí zahlédl nějaký pohyb.

Ukázal se obraz zvětšený na maximum, ale mezi skalami se nic nehýbalo. Zmýlil jsem se, pomyslel si Clark Yak, ale nevěřil tomu. Ten pohyb mezi skalami přece viděl tak zřetelně!

Kolem něj bylo ticho. Cítil na sobě tázavé pohledy. Ještě nevysvětlil, proč chtěl maximální zvětšení. Přece jen jsem se musel zmýlit, myslel si. Explorer-5207 přece tuhle planetu kontroloval. Mají možnosti určit, jestli je planeta obydlená nebo ne.

„Vraťte to na normál!" přikázal a odvrátil se od obrazovky.

„Připadalo mi, že se tam mezi skalami něco hýbe, ale zřejmě jsem se spletl."

Přesto neměl dobrý pocit, když se vracel na svou židli. Nevěděl proč. Jeden z důstojníků se otřepal. „Toho seržanta by měli zavřít!"

Clark Yak zpozorněl. „Máte pořád ještě ten divný pocit?"

„Ano, mám! Nejradši bych se zvedl a utekl. Zřejmě jsem citlivý na hypnosugescí. Čelo mám celé zpocené!"

„Jděte se projít ven. Vypadá to, že tam je příjemný chládek," poradil mu Yak. „Ještě někdo má chuť na procházku?"

Ostatní se smáli.

Z místnosti radistů najednou vyšli dva muži. Vypadali uštvane.

„Pane," zeptali se Yaka, „můžeme se projít na čerstvém vzduchu?"

Kapitán Yak nic nenamítal, tři další radisté zůstávali na místech.

Sotva ti dva odešli, ozval se interkom. Ze tří různých pracovišť se hlásilo sedmnáct mužů. Udávali nejrůznější důvody pro to, aby mohli na chvíli opustit loď. Yak si vyžádal jednotlivé palubní důstojníky. Ti proti vycházce svých mužů nic nenamítali. Jeden z nich řekl: „Ti muži se mi nelíbí, pane! Mají uštvaný pohled, vypadají nemocní."

„Nechtěje jít!"

Clark Yak musel pořád myslet na pohyb mezi skalami. Údolí, které se v těch místech otevíralo, zasahovalo daleko do nitra skalního masivu a leželo asi dva kilometry od místa, kde se hloubila jeskyně pro červouna. Dal jsem se taky nakazit psychózou, která se tu šíří, řekl si popuzeně.

Od vstupu do lodi přišlo hlášení: „Velitel přichází na palubu!"

Clark Yak si oddechl. Teď už také on cítil potřebu protáhnout si nohy venku.

Když Faro Urgina vstoupil do centrály, ani se na kapitána Yaka nepodíval. „Kapitáne, vaše služba skončila!" zavrčel, když šel kolem něj.

Yak sebou trhl. Chtěl něco odseknout, ale mlčel.

„Neslyšel jste, kapitáne? Máte volno!" opakoval major Urgina.

Yak zlostně vyšel z centrály. Cestou k východu z lodi si umínil, že už pod majorem Urginou sloužit nebude. Při nejbližší příležitosti se dá přeložit na jinou loď.

Alvesleben se probudil z hlubokého spánku. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil kde je. Pak si všiml, že je celý zpocený. Nemohl si ale vzpomenout, co se mu zdálo.

Podíval se na hodinky. Byly čtyři.

V pět byl pořád ještě vzhůru. O deset minut později už stál pod

studenou sprchou a cvakal zuby. V šest vcházel do své laboratoře.. Už tam na něj čekali tři spolupracovníci, které krátce po páté probudil interkomem. Okázale dávali najevo, jak malou radost mají z tak časného začátku práce.

„Proč jsme tady?“ zeptal se Shaft, známý odborník na impulzní vlnění.

„To je vaše vina, že jsem nemohl spát, Shafte,“ prohlásil Alvesleben.

„Před sedmi nebo osmi měsíci jsem byl na vaší přednášce o teoretické parafyzice.“

„Tak počkat!“ přerušil ho Shaft. „To má být vtip? V šest ráno?

Touhle dobou ještě nejsem schopný o něčem diskutovat.“

Ostatní dva také protestovali.

„Nač se zbytečně rozčilovat, kolegové?“ uklidňoval je Alvesleben.

„Od čtyř .do pěti jsem přemýšlel o vaší přednášce, Shafte. Víte vůbec, že jste v ní popsal způsob, jak modulovat cizí impulzy?“

„Je šest ráno, kolego,“ řekl Shaft. „Zkraťte to!“

„Svolal jsem vás, abychom spolu zjistili, jestli je možné rozluštit hypnosugestivní impulzy červounů na páscích. Ve své přednášce pro inženýry, kolego, jste poukazoval na to, že existuje teoretická možnost modulovat paraimpulzy.“

„Ty má svatá prostoto!“ zvolal zděšeně Shaft a kroutil hlavou. „To přece byla čirá hypotéza, Alveslebene, jenom okrajová zmínka.“

„To vím, Shafte,“ odpověděl klidně malý vědec s bílou bradkou. „A na základě té vaší hypotézy bych teď chtěl udělat malý pokus. Smím vás poprosit, pánové, abyste mi asistovali?“

Tři vědci si za jeho zády vyměnili zoufalé pohledy. Domnívali se, že přišel o rozum. O tři čtvrtě hodiny později už změnili názor.

Nečekali, že by takový nevědecký test mohl mít nějaký výsledek.

Ale inpotronika ukázala na červenou!

„Myslím, že jsme na správné cestě,“ řekl Alvesleben spokojeně.

„Podejte mi modulátor, Shafte.“

Všechno ještě jednou zkontroloval.

„Rozběhněte to!“ řekl.

Shaft přístroj zapnul.

Z prvního symbolového transformeru vycházely modulované impulzy zachycené na hypnosugestivním pásku, a vstupovaly do druhého transformeru, který je tlumočil do podoby srozumitelné lidem.

Čtyři muži se na sebe podívali. Každý na sobě pocítil uklidňující

účinek. Po několika minutách se Shaftovi objevil v očích uštvaný výraz a prohlásil: „Z toho klidu se zblázním!"

Alvesleben zřejmě cítil účinek nejmíň. Přepnul oba transformery na maximální výkon.

„Zatraceně, co je tohle?" křičel Shaft. „Ten klid se nedá vydržet. Alveslebene, vypněte to! Tak! Konečně! Ohavné. Měl jsem chuť tu věc roztráskat."

„Já taky!" přidali se dva ostatní.

„Právě jsme prokázali, že pásy obsahují hypnosugestivní impulzy," řekl Alvesleben. „Protože jsme je modulovali, vnímali jsme něco jiného, než budou vnímat mladí červouni, až se vylíhnou ze zátoček. Jak se cítíte, Shafte? Už je to lepší?"

„Kdybych řekl, že dobře, přeháněl bych. Když si vzpomenu na ten klid, oťřesu se. Ale osobní dojmy nechme stranou. Gratuluji vám, kolego!"

„Kolik je hodin?" zeptal se Alvesleben.

„Půl dvanácté."

„Děje se něco venku?"

Vedle laboratoře byla pracovna, kterou kromě Alveslebena používala i řada jeho kolegů. Shaft spěchal ke dveřím, otevřel je a poslouchal. Ostatní tři šli k němu a taky se zaposlouchali, o čem je vedle řeč. Stál tam tucet odborníků. Tři z nich si stěžovali, že je něco nutí jít ven.

Alvesleben strnul, když si všiml uštvaného pohledu Shafto-vých očí. Muž vedle něj zneklidněl. „Pusťte mě," mumlal a prodíral se k východu.

„Shaft, jděte s ním," navrhl Alvesleben.

Shaft nezaváhal ani na chvíli a vyšel.

Alvesleben kontroloval své pocity. Cítil také touhu projít se. Hlásila se i u něj druhá vlna?

V půl jedné se Perry Rhodan a Reginald Bull dozvěděli o záhadách, které se dějí v pavilonu osmnáct.

„Alvesleben?" ustrnul Bully, když to jméno uslyšel. „Já se tam podívám, Perry. Jak něco zjistím, hned ti dám vědět."

V kluzáku přeletěl na Terranii, přistál před pavilonem osmnáct a užasl. Před hlavním vchodem běhala spousta lidí sem a tam.

Navzájem spolu nemluvili, naopak, jeden druhému se vyhýbali.

Bully se jednoho z nich zeptal: „Můžete mi vysvětlit, co...?" Muž šel dál a Bully za ním musel volat, když chtěl otázku dopovědět.

Nemusel se zástupem prodírat, všichni mu ustupovali z cesty. Bully vešel do budovy a pospíchal do Alveslebenovy pracovny. Chodba byla prázdná. Když otevřel dveře, uviděl malého muže s bradkou, jak sklesle sedí za svým psacím stolem.

„Alveslebene, co se to tu děje?"

Vědec se ani nehnul. Bully s ním zatrásl. Když k němu Alvesleben vzhlédl, díval se uštvane.

„Vy už mě nepoznáváte?" zesílil Reginald Bull hlas. Viděl, jak se vědec snaží soustředit se. Jeho rty se pohybovaly, ale nebylo rozumět, co říká. Bully se k němu sklonil a zachytil pár slov:

„Hypnosugesce... Modulovali... Druhá vlna... Všichni v pavilonu..."

Pak vědec vyskočil a vyběhl ven jako štván fúriemi. Také Bully zase vyšel a podíval se do sousedního pavilonu devatenáct. Tam žádný zmatek nebyl. Dal si zavolat ke vchodu tři muže z domovní správy. Nejdříve je musel uklidnit. „Ten náměsíčný stav nebude trvat dlouho. Teď už známe příčinu. Vy tedy říkáte, že taky u vás všichni odešli z pracovišť a procházeli se venku?"

„Ano, pane," řekl jeden z mužů. „Bylo to před polednem, když nastal ten klid."

„Myslíte neklid?" zeptal se Bully.

„Ne, pane, myslím klid. Najednou si všichni stěžovali, zeje tu takový klid, až by nejraději utekli."

„Všichni v celé budově?"

„Ne, pane, jenom v té části, která přiléhá k pavilonu osmnáct."

Bully poděkoval a vyšel zase ven. Tam už přistávaly sanitární kluzáky. Nemocnice v Terranii byla upozorněna a zmobilizovala všechny rezervy. První neklidní chodci už byli ošetřováni. Někdo křičel do megafonu: „Dávejte injekce hypnolinu C-3!" a opakoval tuto výzvu pořád dokola.

Bully si dal ukázat šéflékaře. Ten se tvářil vážně. „Pane, diagnóza zní hypnotický šok. Dá se zvládnout jen hypnolinem C-3. Ale pro tolik lidí v Terranii dost hypnolinu nemáme."

„A kde ho mají?"

„V New Yorku, tam je..."

Bully začal být nepříjemný. „Už jste někdy slyšel o transmitterové stanici? Můžete se laskavě postarat, aby tu byla do deseti minut velká zásoba?"

Obrátil se k lékaři zády, naladil svou malou vysílačku na vlnu zdravotníků a požádal, aby mu našli pana Alveslebena a dali mu

hned injekci hypnolinu C-3.

Privodli ho za chvíli. Malý vědec se špičatou bradkou byl zase normální, ale teď mu hrozilo zhroucení z představy, že to on vyvolal tuhle katastrofu svým experimentem. Bully ho utěšoval svým způsobem.

„Milý Alveslebene, kdyby se nám lidem nic horšího nestalo, než že dostáném hypnotický šok a procházíme se jako náměsíčníci, měli bychom na kolenou děkovat nebi. Tak si nedělejte starosti a povězte mi, jak k tomu došlo.“

Vědec začal vysvětlovat, a čím déle mluvil, tím přesněji se vyjadřoval.

„Takže máme důkaz, že všechny hypnosuggestivní pásy od Oofa jsou připravené k použití,“ prohlásil Bully, „a skoro bych řekl, že vás přešla chuť s nimi experimentovat.“

„Zamknu je do trezoru a už na ně ani nesáhnu!“

Bully se vrátil do hlavní budovy a šel rovnou za Perry Rhodanem. Pokoušel se mu vylíčit hromadnou hypnózu žertovným tónem, ale pod Perryho pronikavým pohledem toho hned nechal.

„Tlust'ochu, ještě jsi mi neřekl, jestli Alveslebenovy pokusy byly složité nebo jednoduché.“

Bully pokrčil rameny. „Jak se to vezme, Perry. Alvesleben založil své pokusy na hypotéze svého kolegy Shafta. Shaft se o té hypotéze letmo zmínil při jedné přednášce asi před půl rokem.“

„Pro koho Shaft tehdy přednášel?“

„Moment. Jak to bylo?“ Bully chvíli soustředěně uvažoval. „Aha! Shaft přednášel inženýrům, kteří se účastnili kurzu pro symbolové transformery.“

„Prosím, obstarej mi prezenční listinu.“

Bully užasl. „Nač? Co s ní?“

„Ještě nevím, tlust'ochu. Nějak jsem si vzpomněl na Kostanu. Ty se směješ?“

„Na kosmických lodích téhle třídy nejsou plánovaná místa pro inženýry se specializací na symbolové transformery, Perry. Na Kostanu určitě žádný není.“

„Stejně mi ten seznam obstarej, tlust'ochu.“

„Jak chceš. To bude hned.“ Bully zapnul interkom.

„A taky seznam posádky Kostany, Bully!“ řekl spěšně Rho-daň. Opravdu to šlo rychle. Ze dvou různých úřadů v Terranii přišly požadované seznamy.

Rhodan nejdříve nahlédl do seznamu posádky. Jako technici pro symbolové transformery tam byli uvedeni seržant Erskine a desátníci Zims, Pillar a Gargin.

Pak zkontroloval prezenční listinu ze Shaftovy přednášky o teoretické parafyzice.

„No prosím! Tady!“ Ukázal na jméno Lionel Erskine. „A tady je taky, Bully!“

„No a?“ Bully se tvářil nechápavě. „Pořád ještě nevím kam míříš, Perry!“

„Ne? Tak ti to povím. Technik jako Erskine obvykle nechodí na přednášky určené pro inženýry, protože by jim nerozuměl. Ale Erskine tam šel. Sežeň mi rychle text Shaftovy přednášky.“

To bylo také dílem několika minut. Rhodan a Bull četli text zároveň.

„Docela jasné,“ vrčel tlustouch. „Už chápu, čeho se bojíš, Perry. Jestli má ten seržant trochu fantazie, mohl provést stejný pokus jako Alvesleben.“

Rhodan odstrčil papíry. „Doufejme, že si dělám zbytečnou starost, Bully.“

„Já myslím, že na pokusy neměli na Kostaně čas. Počítám, že Kostana do čtyřiaadvaceti hodin ohlásí, že se po vylodění červounů vrací.“

Rhodan řekl lakonicky: „Doufejme.“ Nic víc.

Pokus seržanta Erskina neproběhl s tak vysokým příkonem energie jako experiment v Terranii. Zdálo se, že účinky na posádku Kostany jsou jiné. Příným příkladem byl velitel Faro Urgina.

Důstojníci, kteří zůstali v centrále, se mu neodvážili podívat do očí.

Urgina zuřivě pobíhal sem a tam. Zastavil se u zaměřovačů, pak se díval pilotovi přes rameno, obešel reliéfní obrazovku, inpotroniku.

Čím déle takhle kroužil, tím víc v centrále rostl neklid. Důstojníci si mysleli, že ten neklid roznáší major. Ve skutečnosti byl nevysvětlitelný neklid v nich samých, jen si to neuvědomovali.

Interkom stále přinášel prosby posádky o povolení vycházky. U otevřeného východu z lodi už stál jen jeden muž, ostatní opustili svá místa.

Dva důstojníci se zvedli a beze slova prošli kolem Faro Urginy k východu. Urgina se jich nezeptal, kam jdou. Sám je vzápětí následoval. Pak to nevydržel ani pilot ve svém křesle. Za deset minut byla centrála prázdná.

Červoun u skalní stěny pochopil, co se s lidmi stalo, ale teď musel

plnit své biologické poslání a nemohl jim nijak pomoci. Na hloubení jeskyně už pracovali jen roboti. Pracovní četa se přidala k ostatním členům posádky a bezcílně bloudila sem a tam, přičemž se jeden druhému vyhýbali.

Tři červouni už na Kostaně poznali, že lidé provádějí pokusy s hypnosuggestivními pásky. Ten třetí předtím, než ho vylodili, zachytil i modulované impulzy, ale bylo už příliš pozdě na to, aby lidi varoval před nebezpečím. Hypnosuggestivní šok už na ně začal působit.

Jeskyně už byla na třicet metrů hluboká. Červoun pomocí symbolového transformeru vyzval roboty, aby ukončili práci a opustili jeskyni. Pak do ní vlezl a energetickými blesky z otevřené tlamy tavil ve skále další chodby. Už se nestaral o to, co se děje venku.

Tam se situace neměnila. V lodi už nezůstal nikdo, všichni bezcílně bloumali kolem. Kapitán Yak náhodou potkal seržanta Erskina. Najednou udělal krok k němu, ale hned zase změnil směr a obloukem se mu vyhnul. Při dalších setkáních se to opakovalo, a z Yakových očí pomalu mizel uštváný výraz. Aniž si to uvědomoval, účinek hypnosuggestivního šoku u něj pomalu odezníval. Najednou se zastavil a protřel si oči. „Co se to tu děje?“ zeptal se a rozhlédl se kolem. Cítil, jak se ho zmocňuje zděšení. Zachovej si chladnou hlavu, Clarku! poručil si v duchu.

„Majore Urgino!“ zavolal na velitele, který ho míjel ve vzdálenosti patnácti metrů. Major nereagoval a šel dál. Yak přiskočil k jednomu z mužů, kteří tu bezcílně bloudili, chytil ho za ramena a zatřásl s ním. Viděl v jeho očích uštváný pohled a zase ho pustil. Dostal strach. Nechápal, co se to se všemi stalo.

A co se stalo se mnou? Proč jsem tady a ne v centrále?

Uviděl, že se k němu blíží seržant Lionel Erskine. Něco mu to připomnělo, ale ne dost, aby pochopil, čí obětí se všichni stali. Clark Yak potřásl hlavou. Ohlédl se ke Kostaně. Po rampě pravé vcházeli do otevřeného vstupu tři muži v kosmonautských oblecích. No, v lodi je aspoň nouzová posádka, pomyslel si.

Lionel Erskine se mu vyhnul. Yak se za ním rozběhl, zatřásl s ním a hlasitě ho oslovil. Erskine se mu snažil vymknout. „Seržante!“ zařval mu kapitán do ucha. Erskine nereagoval. Zkusil to znova. „Ano...“ Znělo to lhotejně, ale to kapitánovi nevadilo. Byla to první známka, že mozek zase začíná fungovat.

Seržant se pokusil utéct. Kapitán mu nastavil nohu a Lionel Erskine upadl. Když se nad něj důstojník sklonil, uslyšel ho nadávat.

„Erskine! Seržante Erskine!“ volal Yak znova. Popadl ho za límec a postavil ho na nohy.

„Vy se mnou ale zacházíte...“ To byla chvíle, kdy seržant zase přišel k sobě. Stejně jako předtím kapitán teď strnule zíral na bezcílně přecházející muže a zděsil se. Ani on si neuměl vysvětlit, jak se tady ocitl.

„Osvěžím vám paměť,“ řekl kapitán. „Vzpomínáte si, že jste s Pillarem, Zimsem a Garginem dělali pokus s hypnosugestivním páskem?“

Seržant usilovně přemýšlel a pak přikývl. „Ano, a dál?“

„Víc taky nevím, Erskine. Nepamatuju si, proč jsem odešel z lodi. Pojd'te se mnou. Myslím, že bychom měli aspoň ohlídat loď, když zase máme všech pět pohromadě.“

„Támhle jdou nějakí naši .do vstupu. Už jsou pryč! Ale proč mají kosmonautské obleky?“

„To budou ti, které jsem viděl před chvílí. Pojd'te, seržante!“

Seržant uviděl Waltera Zimse a rozběhl se za ním. Brzy už byli tři, kteří mohli zase myslet a jednat. Začali mluvit o své situaci, ale přehlušilo je hřmění impulzních motorů.

Kostana vyskočila do bezmračné oblohy!

Kulovitá loď se šílenou rychlostí zvedla do výšky. Přitom se otáčela kolem své osy. Oddělil se od ní nějaký stín.

„To je kus obalu!“ vykřikl Clark Yak zděšeně, ale nikdo mu nerozuměl.

Održený díl lodi dopadl na skálu a rozhodil déšť jisker. Loď sama z kolmého startu přešla do vývrtky. Ted' se řítila rovou zpátky k zemi. Motory přitom řvaly na plný výkon.

Kulovité těleso měřící v průměru sto metrů se zarylo hluboko do půdy rudé pouště. Zvedla se mračna prachu. Nespoutané výboje energie vytvořily nad planetou malé slunce.

Tři muži si zakryli oči. Chvíli byli oslepeni ostrou září. Když začínali zase vidět, přihnala se tlaková vlna. Mohli mluvit o štěstí, že jimi jen mrštila na zem a neodnesla je vzduchem. Zároveň je ohlušil nepopsatelný hluk.

Když se Clark Yak odvážil zvednout hlavu, bičoval mu obličej písek a kamínky. Rozpoutané živly se jen pomalu uklidňovaly. Tři muži se začali svolávat a jejich postavy se objevovaly ve vzduchu plném

rudého písku jako přízraky.

Erskine vyjádřil první, nač všichni tři mysleli: „Vyvázli jsme, pane... Ale jen proto, abychom zašli na záření!"

Ovzduší bylo určitě přesyceno radiovým zářením. Při nárazu se rázem uvolnila veškerá energie Kostany.

Ani neuvažovali, kdo a proč s Kostanou odstartoval. Ať to byl kdokoli, teď už bylo po něm.

Seděli na zemi a strnule se dívali do prázdna. Najednou zaslechli z dálky hlasy.

„Na povel odpovíme haló!" přikázal Yak a počítal: „Jedna, dva, tři!"

-

Všichni tři zahulákali ze všech sil. Pak se zaposlouchali, ale bylo ticho.

Už celé hodiny seděli přitisknuti k sobě a mrzli. Byla noc a 'teplota klesala k nule.

Erskine a Zims pospávali, ale kapitán Clark Yak nemohl usnout.

Bylo mu jasné, že se tahle planeta stane jejich hrobem. I kdyby se stal zázrak a velitel Exploreru 5207 Beto Hiese je začal hledat, pro ně už bude pozdě. Byli zasaženi tak silným zářením, že nemohou přežít.

Spadla na něj kapka deště. Rozpršelo se. Tím to bylo horší. Déšť z vzduchu strhoval radioaktivní prach.

Už lilo jako z konve. Erskine a Zims se probudili. z dřímoty.

„Ještě tohle," řekl seržant. „No, nevádí, tím rychleji to budeme mít za sebou."

Nocí projel blesk a šumění deště přehlušil pekelný rachot: ratatata! Tři muži vyskočili. Ted' se zelenavě zablesklo na třech místech.

„To jsou dezintegrátory!" vykřikl nadšeně Lionel Erskine. „Ale na co to střílejí?"

Ratatata, opakovalo se z různých stran. Zároveň se množily záblesky paprskometů.

Kapitán Yak řekl: „Taky tomu moc nerozumím, ale měli bychom se dostat blíž k frontě."

„K frontě? K jaké frontě?" divil se Walter Zims.

„Uvidíme..." Yak si vzpomněl na pohyb, který viděl na obrazovce mezi skalami.

Ratata, ozývalo se nocí stále častěji, zatímco záblesky paprskometů řídly.

„Co to je?" ptal se seržant Erskine.

„Propána!" vykřikl Zims. „Vždyť to jsou kulometry! To jsou zbraně, kterými proti sobě bojovaly v dřívějších staletích jednotlivé národy na Zemi. Viděl jsem takovou věc v jednom muzeu, ale..."

„Ano, kde se tady berou kulometry?" zeptal se Yak.

„Nemám tušení, pane. Pravděpodobně na těchto planetě nejsme sami! Vy se mnou nesouhlasíte, kapitáne?"

„Naopak, Zimsi! Jestli tihle kulometčíci ještě taky nosí kosmonautské obleky, pak už vím, kdo odstartoval s Kostonou. A teď vyrazíme dopředu! Ale opatrně, ať nevběhneme do rány našim vlastním lidem."

Pomalů šli nocí a deštěm. V rukou drželi paprskometry a dezintegrátory, které v tom zmatku našťěstí neztratili. Když ušli asi tři sta kroků, hvízdlo jim něco kolem uší. Všichni tři hned padli k zemi. Teď to hvízdalo nad jejich zády.

„Mají infračervené světlo!" řekl Lionel Erskine. Neznámý nepřítel je viděl i ve tmě.

„Zimsi, co to jsou kulometry?"

„Kovové konstrukce, které tlakem výbuchu vystřelují ocelové projektily. Au!" vykřikl bolestí.

„Trefili vás, Zimsi?"

„Škráblo mě to na levé lopatce. Jdu zpátky, kapitáne."

„Vrátíme se taky," řekl kapitán Yak. Jestli je nepřítel vidí ve tmě, je i navzdory svým zastaralým zbraním ve výhodě. Ale sotva se hnuli z místa, rozpoutal se zase pekelný rachot ze všech stran. Přitiskli se k zemi a projektily přeletovaly nad nimi.

„Musíme zpátky, nebo nás dostanou!" vykřikl Yak. Sotva, nastala ve střelbě pauza, vyskočili a rozběhli se. Ani nevěděli, kterým směrem utíkají. Najednou před nimi vyšlehl impulzní paprsek.

„Co vás čerti berou?" zařval Clark Yak do tmy.

Paprsek zmizel. „Kdo je?"

„Kapitán Clark Yak, seržant Erskine a desátník Zims!" volal kapitán. Uvítaly je užaslé výkřiky. „Lehněte si na zem!" volali na ně. „Ti chlapi vidí i ve tmě!"

„Jako bychom to nevěděli," vrčel Lionel Erskine. „Chlapi? Jací chlapi?"

„Možná piráti, kteří se usadili v tomhle koutě Mléčné dráhy," myslil si Zims.

Obtížně se plížili, až se připojili ke skupině jedenácti mužů. Ukryli se za skálu. Yak se ptal po majoru Urgínovi. . . „Toho usmrtila první

salva," řekli mu. „Vy jste teď jediný důstojník."

Nejvyšší hodnost v jedenáctičlenné skupině měl jeden desátník. Ten kapitánovi podal obšírné hlášení. Začal pádem Kostany a uvolněním její energie.

„Mnohé z nás tlaková vlna usmrtila. Zbylo nás dvaadvacet. Major Urgina měl jenom menší pohmožděniny, jinak byl v pořádku.

Vzpomněl si, že na obrazovce v centrále viděl vchod do údolí ve skalní stěně. V té písečné bouři jsme potřebovali hodinu, než jsme se ke skalám dostali. Pak vichřice ustala-a začalo pršet. Všichni jsme mysleli, že déšť musí být plný radioaktivního spadu, ale jeden z důstojníků u sebe měl Geigerův počítáč. V tom dešti nic nebylo." Yak desátníka přerušil. „To znamená, že se při výbuchu naší lodi neuvolnilo žádné radioaktivní záření?"

„Ano. Takže už jsme si mysleli, že máme to nejhorší za sebou. První z naší skupiny už došli k ústí údolí, když se najednou ze tmy ozvalo to ratatata. Major byl jeden z prvních padlých. Než jsme pochopili, že oni nás vidí pomocí infračerveného světla, bylo osmnáct mužů mrtvých. Stáhli

jsme se, ale pronásledovali nás a ostřelovali těmi zatracenými kulomety. Dvakrát naši na jejich straně uviděli nějaké plamínky, a když na ně vypálili z paprskometů, něco jim tam vybuchlo. Pak jste se objevili vy, pane."

„Vy jste předtím mluvili o chlapech. Jak víte, že to byli chlapi?" ptal se Yak.

„Pane, našli jsme jednoho z útočníků. Bohužel byl mrtvý. Měl na sobě šedohnědý kosmonautský oblek, hrozně primitivní. Byl to jeden z nás!"

„Jak to, jeden z nás?"

„Já ho bohužel neviděl, a ti, co se na něj dívali, později padli. Ale shodně říkali, že měl tvář Pozemšťana!"

Kapitán tomu moc nevěřil. Pozemšťané by přece nepoužívali muzeální kulometry. A také zřícení Kostany bylo v rozporu s tímto tvrzením. To mohl způsobit jen naprostý laik, který nevěděl nic o moderních kosmických lodích. Piráti by s nimi uměli zacházet. 'A poslední argument: v době, kdy se na Zemi ještě používaly kulometry, se ještě nelátalo mezi hvězdami.

Yak si svoje úvahy nechal pro sebe. „Jak mohli naši vidět toho mrtvého v téhle tmě?"

„Jeden z nich měl lampu, pane. Teď už žádnou nemáme."

„Ani ji už nebudeme potřebovat," poznamenal někdo v pozadí.

„Svítá."

Měl pravdu. Na jedné straně obzor šedl. Nastával nový den na čtvrté planetě.

Kapitán Yak se rozpomínal, co se na akademii učil o pozemním boji. Spolu s ním tu bylo čtrnáct mužů. Každý z nich měl dva paprskomety.

Děšť tíše šuměl. Šed' na obzoru se jasnila. Zatím ale stáli v neproniknutelné tmě.

„Má někdo malou vysílačku?"

Nikdo se nehlásil. Yak je vyzval, aby se mu postupně hlásili jmény.

Asi třetinu z nich znal nejen podle jména. Jednoho muže poslal na místo, kde mužstvo z Kostany zasáhla tlaková vlna. Měl přinést vysílačky mrtvých důstojníků. Yak dodal: „Musíme jich najít aspoň šest. Spolu s mým přístrojem nám to umožní zavolat na pomoc Explorer-5207. Ale rozhodně přineste také jejich náramky!"

Náramky byly víc než ozdoba. S jejich pomocí bylo možné spojit malé vysílačky do série a vytvořit tak hypervysílač, který byl schopný překonat vzdálenost měřenou na světelné roky.

Děšť slábl, až zcela ustal. Nad bezútesnou pouští svítalo. Muži se bez hnutí tiskli ke skále. Kapitán Clark Yak přemýšlel, co je do této situace dostalo. Všechno začalo pokusem seržanta Erskina, který moduloval impulzy vycházející z hypnosuggestivního pásku. Co se dělo dál, to si Clark Yak nepamatoval. Od chvíle, kdy opustil centrálu, až do vystřízlivění, bylo vše zahaleno temnotou.

Rozhlédl se. Už bylo světlo. Směrem k údolí, kde byl nepřítel, nabízely ideální ochranu porůznu rozeseté balvany. Rozhodl se, že se tady opevní. Vydal pokyny. Jednu skupinu poslal doleva, druhou doprava. Sám si z kamenů vybudoval střelecké postavení, jisté proti kulkám. Střelba z kulometů zase začala.

Yak vzhlédl ke skalní stěně za nimi. Nebyla hladká, tvořila čtyři terasy nad sebou. Yak tušil, že jim odtud může hrozit nebezpečí. Čtyřem mužům, kteří se kryli blízko něj, přikázal, aby terasy nespouštěli z očí. Ptal se po muži, kterého poslal pro vysílačky, ale nikdo ho ještě neviděl.

Jeho podezření se brzy potvrdilo, když mu kolem uší zahvízdaly kulky. Nepřítel se usadil na druhé terase. Když ho zasáhl dezintegrátor, nezbyla po něm ani stopa.

„Mají taky paprskomety!" vykřikl muž ležící v úkrytu vpravo od

Yaka. Kapitána to nepřekvapilo. S pomocí infračerveného světla nepřítel snadno našel u jejich padlých zbraně.

Ted' se jeden z protivníků pokoušel ukořistěným dezintegrátorem rozbít balvan, za nímž se Yak schovával. Za chvíli se skála rozpadla na kusy a Yak si musel rychle najít jiný úkryt. Jak skákal od jednoho balvanu k druhému, rozlehlo se zase rachtání kulometů a pohnalo ho k takovému spěchu, že skočil seržantu Erskinovi na záda.

Kulometry se brzy odmlčely. Levá skupina mužů z Kostany je ostřelovala z paprskometů.

„Poslyšte, Erskine, musíme se dostat tímhle komínem na první terasu. Napravo od nás je skupina, která nás ostřeluje z ukořistěného dezintegrátoru. Musíme je vyřídit. Jdete se mnou?“

„Jistě, pane. Chcete taky jeden?“ Seržant kapitánu Yakovi s úšklebkem nabídl těžký dezintegrátor. Sám měl ještě jeden.

Po Čtyřech se vykradli z úkrytu. Komín se zařezával do stěny až pět metrů hluboko, ale byl jen asi metr široký.

„No nazdar!“ řekl seržant. „Tímhle polezeme?“

„Půjdu první. Dívejte se, jak na to jdu.“

Yak se postavil do komína bokem, zády se opřel o jednu stranu a zachytil se rukou i nohama o něco výš. Pak druhou rukou odtlačil záda od stěny a zároveň se zvedl o půl metru.

„To bude hračka!“ zašeptal Erskine nadšeně a následoval ho. Když byl asi v třetině komínu, podíval se dolů a polil ho pot.

Propracovával se výš, ale měl pocit, že ho chce neviditelná síla strhnout do hlubiny pod ním. Pak uslyšel nad hlavou Yakův hlas:

„Podejte mi ruku!“ Byli na terase.

Přitiskli se ke skalní stěně, aby je nebylo vidět shora. Pak se Yak vydal po římse a přikázal Erskinovi, aby ho následoval v odstupu deseti kroků. Římsa zatáčela kolem stěny. Tady se Yak nemohl nijak krýt. Vytáhl zbraň a rozběhl se. Při pátém kroku se zoufale snažil zabrzdit. Před ním se objevil impulzní paprsek! Uplatnil, co se naučil v akademii. Padal dopředu a přitom už střílel z těžkého dezintegrátoru. Paprsek zmizel, a muž, který po něm střílel z ukořistěného paprskometu, také přestal existovat.

Clark Yak vyskočil a běžel dál. Asi o čtyřicet metrů dál římsa končila. Yak si lehl na břicho a podíval se přes okraj do údolí, z něhož patrně přišli neznámí útočníci. Musím se dozvědět, kdo jsou a proč nás tak zuřivě napadají, myslel si.

Asi dvacet metrů od něj se pohybovali lidé! Měli na sobě

kosmonautské obleky, ale tak staromódní a cizokrajně vypracované, že to určitě nebyli Pozemšťané.

V údolí se ozvala mohutná exploze. Clark Yak se tam podíval a zděsil se. Viděl obláček, který vypadal přesně jako atomový hříb. Seržant Erskine zalehl vedle něj. „Chápete to, pane?“ zašeptal. Yak jenom zavrtěl hlavou.

„Je tam víc než tři sta mužů,“ šeptal Lionel Erskine.

Z údolí bylo slyšet hukot, který stále sílil. Yak viděl šedivé těleso, které se zvolna vysunovalo zpoza skály. Dělo! Bylo opancéřované. Samohybná lafeta vážila určitě víc než dvě stě tun. Široké pásy drtily kamení na prach. Podle hukotu za prvním následovala další.

Samohybné dělo těžkopádně směřovalo k východu z údolí.

Seržant se najednou zvedl a příkrčeně odběhl za ohyb skály. Yak zaslechl přidušený výkřik. Pak bylo ticho. Po chvíli se vynořil Erskine znovu a vlekl za sebou omráčeného cizince.

„Co s ním budeme dělat?“ zeptal se Yak podrážděně. „Bude nám jen na obtíž!“

Hřmění pod nimi v údolí ještě zesílilo. Čtyři obrněná vozidla už byla u východu z údolí a chystala se zahrnout doleva. Devět dalších vyjíždělo z úkrytu za skalami.

„Seržante, ta vozidla nesmějí proniknout! Já si vezmu vždycky na starost první dvě, vy dvě další. Připraven?“

„Připraven, pane!“ odpověděl Erskine.

„Pal!“ zasykl Clark Yak. První dvě zasáhl bezpečně on, třetí a čtvrté seržant.

„Další dva páry...“

Jejich paprsky cizincům prozradily, kde jsou. Podařilo se jim zničit ještě tři pásová vozidla, ale pak leželi přitisknutí k zemi a kolem nich bušily do skal kulky.

„Za roh, pane. Tam nás nedostanou!“ Erskine sebou smýkl kolem ohybu skalní stěny. Clark Yak se zatím podíval na tvář cizince, který byl stále ještě v bezvědomí. Strnul. Tohle rozhodně nebyl Pozemšťan. Tvář za průhledným sklem Yakovi spíše připomínala Akonana z Modré soustavy, ale nebyl si jistý. Na víc neměl čas. Po břiše se plazil za seržantem.

Když zahýbal kolem rohu, uslyšel dva výstřely a zasyčení energetického paprsku. V neblahé předtuše zavolal na seržanta.

„Ano..., pane! Tady...“ Znělo to přerývaně.

Seržant Lionel Erskine už nežil, když se k němu kapitán dostal.

Vedle něj ležel jeden z cizinců, také mrtvý.

Seržantova smrt kapitánem otřásla. Byl si jistý, že nikdo ze zbytku posádky už není naživu. Věděl to určitě.

Cizinci ho nadháněli jako štvané zvíře!

Od počátku nechápal, proč proti nim tak zarputile bojují. Nesmyslně se obětovali, jen aby ty druhé zabili.

Podařilo se mu trhlinou ve stěně vyšplhat na druhou římsu. Teď se po ní plazil. Dvakrát ho už střely lehce poranily. Už nevěřil, že by se setkal s někým z Kostany. Už věděl, co bylo

55

pod těžkým pancéřováním pásových vozidel: odpalovací rampy pro atomové granáty. Proto také měli cizinci na sobě kos-monautské obleky. Měly je chránit před účinky silného záření.

Už viděl víc než třicet atomových hřibů. Jeho nechráněné tělo jimi bylo pokaždé zasaženo. Byl s ním tak jako tak konec. Bylo ale lehčí zahynout kulkou, než se dlouho trápit poškozením z radiace.

Vzhlédl a uviděl nad sebou namířený kulomet. Vystřelil a plížil se dál. Sestoupil zpět na první terasu a komínem slezl dolů. Tam našel mrtvé druhy z Kostany.

Nikdo z nich už neměl zbraň. Cizinci jim sebrali všechno. I kapsy měli obrácené naruby.

Proč museli zemřít? Proč vnikli cizinci do lodi a pokusili se s ní odletět? Proč se nepokusili v míru domluvit?

Klopýtal dál podél skalní stěny, dál od mrtvých. Nedíval se nalevo ani napravo. Pod nohama mu vrzal písek, ještě vlhký po dešti. Na bezmračném nebi něco zahřmělo. Bezděčně vzhlédl a uviděl kosmickou loď, za níž se táhl sloup ohně. Pohon na tekuté palivo? Vždyť je to jedno, pomyslel si Yak.

Už viděl ústí jeskyně, které vedlo k červounovu labyrintu. Musel se vyhnout mrtvému muži, který tu ležel sám v celém okolí. Mimoděk se mu podíval do tváře. Není to muž, kterého poslal pro malé vysílačky důstojníků zahubených tlakovou vlnou?

Kapsy mrtvého nebyly prohledány.

Kapitán Yak si k němu klekl. „Usmrčen zářením!“ řekl tiše a sáhl mu do kapes. Našel osm přístrojů, které hledal. Všechny byly nepoškozené.

Clark Yak zapomněl, že je odsouzen k smrti. S pomocí náramků propojil všech osm malých vysílaček. Ani se neotočil, když zaslechl temný hukot motoru pásového vozidla.

Vyladil vlnu Explorera 5207, krajní vysílačku si dal těsně k ústům a promluvil:

„Kapitán Yak z Kostany volá Explorer 5207. Prosím o kontakt bez utajení!"

Několikrát to zapraskalo a pak se ozvalo: „Tady 5-2-0-7. Proč bez utajení? Příjem!"

Proč asi? pomyslel si Yak. Do mikrofonu řekl: „Já jediný ještě žiju, ale mám nemoc z ozáření. Kostana zničena. Na čtvrté planetě nás přepadli neznámí lidé. Mají primitivní kosmické lodi. Zřejmě s nimi na téhle planetě přistáli..."

Clark Yak už neslyšel ani neviděl, že několik metrů za ním vybuchl atomový granát. Na Explorera 5207 ale slyšeli praskot výbuchu. Pak už bylo ticho — takové ticho, že radista na 5207 si už odpustil výzvu: Kapitáne Yaku, jsme na příjmu!

Ze čtvrté planety už žádný Pozemšťan odpovědět nemohl.

Asi v té době se Perry Rhodan zeptal svého přítele Bullyho: „Ještě pořád žádné zprávy o Kostaně, tlust'ochu?"

„Ne, ale nehlásí se ani 5207, a to je podle mého názoru dobré znamení. Kdyby se něco nepovedlo, jedna z těch dvou lodí by nám už dala vědět. Pořád ještě si děláš starosti, Per-ry?"

„Nevím, jak bych to řekl... V každém případě mě hned informuj, až se ozve Explorer nebo Kostana. Nezapomeň, Bul-ly!"

„Neboj se. Počítám, že v nejbližších hodinách přijde híaše-lí z Kostany o úspěšném vysazení všech tří červounů. Nic ji-lého hlásit nemohou. Přeprava tří červounů přece není žád-lý nebezpečný podnik, to je běžná záležitost."

„No, doufejme, tlust'ochu." S těmito slovy odcházel Rhodan z pracovny svého přítele. Bully už na jeho starosti nemyslel. Podle něj se Kostana určitě ještě dnes ohlásí a oznámí splnění úkolu.

Vždyť je to jen rutinní záležitost...

Kurt Brand V HVĚZDNÉ DŽUNGLI
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 170

Z německého originálu Im Dschungel der Sterne,
vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig
KG

v Rastattu roku 1986, přeložil František Fabián.

Vydal jako svou tisící pětistou šedesátou první publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Pfibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.